

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 124, ЧИСЛО 7, П'ЯТНИЦЯ, 17 ЛЮТОГО 2017 РОКУ

1893

Vol. 124, No. 7, FRIDAY, FEBRUARY 17, 2017

\$2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Вичерпне слово експертів

Петро Часто

7 лютого директор Національного інституту стратегічних досліджень, академік Національної Академії Наук України Володимир Горбулін презентував в Українському національному інформаційному агентстві колективну, написану кількома десятками учених, 495-сторінкову монографію „Світова гібридна війна: український фронт“.

Перш ніж з'ясувати переважливий зміст цієї праці, подамо для наших читатів коротеньку біографічну довідку про людину, під чийм провідництвом група найавторитетніших українських експертів комплексно вивчає реалії, в яких нині перебувають Україна, Росія, Європа і світ. А також – що може статися завтра, після-завтра.

Інженер за фахом, один з головних авторів проекту стратегічних ракетних систем і космічних кораблів, В. Горбулін з відновленням української незалежної держави у 1991 році став у лави її найпослідовніших, найпринциповіших будівничих. Це справді постать політичного мислителя, стратега, котрий збагнув Україну як органічну частку Європи і всі сили розуму й душі віддає втіленню проєвропейського курсу в життя.

Ось головні віхи його державницької діяльності: генеральний директор Національного космічного агентства України; керівник першої Національної космічної програми України; секретар Ради національної безпеки і оборони; автор Концепції національної безпеки і оборони України; засновник Національного центру з питань євроатлантичної інтеграції України; провідний автор Воєнної доктрини України; засновник Інституту проблем національної безпеки України; засновник Ради з зовнішньої та безпекової політики; засновник і перший головний редактор журналу „Стратегічна панорама“; учасник Ініціативної групи „Першого грудня“.

Самозрозуміло, цей величезний професійний і політичний досвід позначився і на аналітичній діяльності очолюваного В. Горбуліном Національного Інституту стратегічних досліджень, і на винятково високій якості презентованої у столиці монографії.

Загалом дослідження складається з 16 розділів: Феномен гібридної війни; Гібридна реальність і світовий порядок; Сфери гібридної війни; Стратегія імперського реваншу; Внутрішні соціально-економічні каталізатори російської агресії; Геополітичний виклик Росії світові; Україна – вимушена чи свідомо „спокуса“ для агресора?; Недооцінена „м'яка“ сила; Війна на гуманітарному та внутрішньополітичному фронтах; Силові, спеціальні та дипломатичні операції; Економічний вимір гібридної агресії; Силова відповідь агресорові; Зрушення на шляху відновлення соціально-економічного потенціалу; Льотальні перемоги України у гібридній війні; Реакція світу на гібридну агресію Росії проти України.

(Закінчення на стор. 12)

Трамپ очікує від Росії повернення Криму

ВАШІНГТОН. – Президент США Дональд Трамп дає чітко знати, що очікує від влади Росії повернення Україні Криму і деескалації

Шон Спайсер (Фото: Радіо Свобода)

насилення на Донбасі. Про це 14 лютого заявив речник Білого дому Шон Спайсер.

„У той же час він очікує з нетерпінням і хоче співпрацювати з Росією“, – заявив Ш. Спайсер на брифінгу у Вашингтоні. За його словами, в першу чергу йдеться про співпрацю в боротьбі проти екстремістського угруповання „Ісламська держава“ і тероризму.

Речник нагадав, що про рішучу позицію Вашингтона щодо України, зокрема, Криму, вже заявляла раніше Постійний представник США в ООН Ніккі Гейлі, яка на засіданні Ради Безпеки ООН різко засудила окупацію Криму Росією і дії Москви на сході України.

У питанні НАТО Д. Трамп наполягає, що країни-члени альянсу мають виконувати зобов'язання витратити на оборону не менше, ніж 2 відс. внутрішнього валового продукту. На сьогодні лише кілька країн НАТО дотримуються цього зобов'язання.

Радіо Свобода

Музей Майдану має 2,000 експонатів, але не має власного приміщення

Український кризовий медіа-центр

КИЇВ. – Протягом 2016 року музей Революції Гідності отримав статус національного, свою команду, керівника, фінансування на 2017 рік, розробив стратегію дій на наступні п'ять років, подав дві заявки на грант від Посольства США. Команда брала участь у конференціях і дискусіях, продовжувала наукову діяльність та здійснила близько 40 заходів і проєктів.

Робота над створенням музею почалася ще у 2014 році зусиллями активістів. У 2015 році Кабінет Міністрів видав розпорядження про створення державного музею. Дотепер у музеї зібрано близько 2,000 експонатів, але власного приміщення немає.

Про це розповіли 24 січня генеральний директор Національного меморіального комп-

(Закінчення на стор. 4)

На засіданні конкурсної комісії обрано нового генерального директора Національного меморіального комплексу Героїв „Небесної сотні“ – Музею Революції Гідності. На прес-конференції 21 січня представили директора музею. Ним став відомий музейник Ігор Пошивайло – голова громадської організації „Музей Майдану“. На фото: Учасники прес-конференції (зліва): І. Пошивайло, Володимир В'ятрович, Олександра Бакланова, Василь Рожко. (Фото: Музей Революції Гідності)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Вшанували пам'ять Василя Сліпака

ПАРИЖ. - Музичний твір „Остання кавалькада” у пам'ять про загиблого на Донбасі оперного співака Василя Сліпака пролунав 11 лютого у Національній філармонії. Світову прем'єру виконали музиканти Київської камерної оркестри під керуванням французького диригента, друга В. Сліпака, Ніколя Кроса. Твір французький композитор П'єр Тійуа написав у пам'ять про В. Сліпака. З В. Сліпаком Н. Крос був знайомий понад вісім років. („Укрінформ”)

■ Порошенко привітав Штайнмаєра

КИЇВ. – 12 лютого Президент України Петро Порошенко привітав Франка-Вальтера Штайнмаєра з обранням його федеральним президентом Німеччини. Він також зазначив, що розраховує на продовження дружньої та плідної співпраці задля процвітання об'єднаної Європи – демократичної та вільної. Соціал-демократ Ф.-В. Штайнмаєр став 12-м президентом Німеччини, не залишивши жодних шансів чотирьом іншим кандидатам. Вибори пройшли в один тур. Політик користується великою популярністю не тільки у колег, а й у народі. („Укрінформ”)

■ Заснували постійний форум

ТОРОНТО. – 10 лютого Конгрес Українців Канади (КУК) та Міністерство закордонних справ Канади заснували Канадсько-українську консультативну раду (КУКР), яка дозволить проводити регулярні зустрічі канадських дипломатів та української громади. За словами керівника відділу зв'язків із державними установами КУК Павла Мігуса, новий форум дозволить громаді надавати урядові безпосередні рекомендації та забезпечуватиме зворотній зв'язок. („Укрінформ”)

■ Українці врятували швайцарців

КАВЛІТ, Канада. – 7 лютого український літак Ан-124 „Руслан” привіз до канадського міста новий двигун для „Боїнга” авіокомпанії „Swiss International Air Lines”, який при виконанні лету Лос-Анджелес-Цюрих 1 лютого аварійно приземлився через відмову одного з двигунів. Ан-124 перевіз найбільший у світі двигун компанії „General Electric-GE90” вагою понад вісім тонн з Швейцарії до летовища у Канаді. Під час приземлення літака температура повітря сягала мінус 29 градусів за Цельсієм. („Голос Америки”)

■ Острови назвали на честь українців

КИЇВ. – 11 лютого п'ятьом досі безіменним островам Курильської групи в Росії присвоєно назви. Один з них названо на честь українця Кузьми Дерев'янка, уродженця Уманського району на Черкащині, який у 1945 році підписав від СРСР акт про капітуляцію Японії у Другій світовій війні. 7 травня 2007 року Президент України Віктор Ющенко підписав указ про присвоєння К. Дерев'янкові посмертно звання Героя України за визначні дипломатичні заслуги у повоєнному врегулюванні міждержавних відносин. Ще один острів названий на честь українця, уродженця Харківщини Олексія Гнечка, під керівництвом якого висаджувалися десанти на Курильські острови. („Укрінформ”)

■ У Росії затримали 47 українців

КИЇВ. – 11 лютого Міністерство закордонних справ України звернулося до Росії з запитом про затримання серед учасників злочинного угруповання 47 громадян України, місце їх утримання та присутність адвоката. Міністерство внутрішніх справ Росії заявило про ліквідування великого міжнародного наркосиндикату „ХімПром”, що виробляв до 500 кілограмів синтетичних наркотиків на тиждень. Були затримані 67 учасників угруповання, з яких 47 є громадянами України. В Росії вважають, що саме особи, що перебували на території України, влаштували інтернет-крамницю і масово розміщували оголошення з пропозиціями високооплачуваної праці кур'єрами чи експедиторами в Росії, при цьому вербувальні пункти були розташовані в Києві. (Радіо Свобода)

ЕКСПЕРТНА ДУМКА

Чотири кроки до звільнення України

Майкл Стівен Фіш

Олігархів слід приборкати. Ми пропонуємо плян, який допоможе від них позбавитися.

Але його не вдасться втілити без допомоги Заходу.

Наш рецепт приборкання українських олігархів може видатись радикальним. Але в ньому немає нічого нового. Навіть в Європі Раннього нового часу молоді держави приборкували пожадливі еліти й корумпованих меркантилістів, позбавляючи їх економічних привілеїв, наймаючи компетентних адміністраторів, а також, при потребі, вдаючись до примусу. Україні буде нелегко пройти цей шлях, але це можливо. Перше, що потрібне – вибір українського народу.

Твердження, що олігархи контролюють понад 70 відс. української економіки, ймовірно, є перебільшенням. Втім, олігархів вирізняє не багатство саме по собі, а їхній політичний вплив. Законодавча та судова гілки влади є інструментами олігархів. На чолі виконавчої влади стоїть Президент Петро Порошенко — теж олігарх, і до його минулого є запитання. Основну частину друкованої преси, радіо- і телеканалів України контролює шестеро людей (Ігор Коломойський, Дмитро Фірташ/Сергій Львовичкін, Рінат Ахметов, Віктор Пінчук, П. Порошенко й Сергій Курченко, – примітка VoxUkraine).

Становлення

Олігархи вперше заявили про себе в середині 1990-их років. Усі вони заробили свої статки сумнівними шляхами. Забезпечуючи особливі привілеї на газовому ринку, займаючись рейдерством приватних компаній, торгуючи на вигідних умовах з державними підприємствами або ж приватизуючи їх завдяки нечесним оборудкам. Наближені до уряду заробили нечуване багатство.

Незаконні оборудки, що лежать в основі їхніх статків, дають олігархам потужні важелі впливу. Саме тому державні чиновники залишаються корумпованими, ринкова конкуренція — знекровленою, а демократичні інститути — кволими. Очевидно, що Україна не може стати демократією західного зразка й розвинути ринкову економіку, доки в ній панують маґнати.

Щоб довести справу до кінця, ми пропонуємо плян, що складається з чотирьох кроків.

Рятівні кроки

По-перше, народ України нарешті повинен змінити політичний прошарок, який править країною з часу відновлення незалежності. Це завдання може видатися надто складним, але поки цього не станеться, жодних реальних реформ не буде. Правляча еліта надто скомпрометувала себе зв'язками з олігархами, щоб здійснювати далекосяжні зміни, яких потребує країна. Натомість, громадяни України мають обрати парламентську більшість, у якій не буде представників посткомуністичного естеблїшменту. А потім ця більшість має призначити уряд з авторитетних технократів.

По-друге, після приходу до влади новий уряд повинен замінити корумпованих чиновників у державній адміністрації вмотивованими активістами й незаанґажованими людьми. Почати слід з судової системи, де нечесні прокурори і судді просувають олігархічні інтереси і захищають їх від переслідувань.

Звісно, не варто очікувати, що реформатори замінять одразу 10 тис. суддів і 20 тис. прокурорів. Що вони можуть реально зробити, то це створити спеціальні суди й прокуратуру, де працюватимуть чесні професіонали. Їхнім завданням буде розгляд справ про корупцію на високому рівні.

У грудні 2015 року почало працювати Національне антикорупційне бюро України (НАБУ). Його діяльність позначилася помітними успіхами, зокрема порушенням справ проти відомих соратників президента. Втім, не дивно, що співробітники НАБУ зазнали переслідувань з боку численних державних органів, контрольованих олігархами — від Генеральної прокуратури до

Служби безпеки. Вони також наштотхнулися на спротив горезвісно корумпованих українських судів. Для успішної діяльності НАБУ потребує не тільки низки додаткових спеціальних судів для розгляду справ; необхідно, щоб чинна політична кляса відійшла від влади і не перешкоджала діяльності антикорупційного бюро.

Якщо перші два кроки передбачають ослаблення контролю олігархів над державою, третій і четвертий мають на меті зменшити їхній економічний вплив.

Третій крок полягає в тому, щоб прибрати привілеї, від яких залежать маґнати. Перш за все, уряд повинен приватизувати державні підприємства, які слугують годівницями для контрольованих олігархами фірм. Але угоди мусять відбуватися на чесних умовах і з дозволом конкуренції з боку як чужоземних, так і своїх сторін. Це єдиний спосіб вилучити олігархів із змагання і передати підприємства в надійні руки. У разі необхідності, урядові слід не допустити деяких бізнесменів до участі.

Захищаючи їх від ринкової конкуренції, візантійська система регулювання й оподаткування України також сприяє олігархам. Справа в тому, що вони знаходяться у найкращому становищі, щоб підкупом пробити собі шлях у складних і взаємно суперечливих правилах. Цю систему слід переглянути, спростити й прояснити.

Як це вдалося Естонії

Досвід Естонії показує, як поява коаліції реформістів, призначення компетентних фахівців на державні посади, а також ліквідація пільг для пожадливих еліт може прокласти шлях для верховенства права. Успіх Естонії здавався сумнівним. Коли країна здобула незалежність у 1991 році, чимдалі численніший прошарок економічних злочинців почувався в ній, як удома. На той час в колишньому колоніальному форпості Москви бракувало навіть базових атрибутів державної адміністрації.

Втім у 1992 році естонці обрали парламентську більшість, що складалася з партій, які не належали до колишнього комуністичного естеблїшменту. Уряд реформаторів призначив мотивованих активістів і чесних фахівців на державні посади, зокрема в правоохоронних органах. Завдяки цьому політичні капіталісти позбулися своїх покровителів у державному апараті. Окрім того, нові керівники Естонії поклали край корупційним кредитним схемам, заниженню цін приватизовуваних об'єктів та іншим формам державної підтримки, які б інакше призвели до появи великої кількості грабіжницьких олігархів. Позбувшись корумпованих капіталістів, естонські провідники отримали змогу реформувати країну. Невдовзі Естонія стала моделлю посткомуністичної демократії, де панує верховенство права.

Пропозиція, від якої не зможуть відмовитися

На жаль, наразі плутократи в Україні вкоренилися значно глибше, ніж в Естонії на початку 1990-их років. Щоб поставити їх на місце, потрібен четвертий і останній крок.

А саме вповноважені звинувачувачі повинні зробити олігархам пропозицію, від якої ті не зможуть відмовитися: або сплатити величезний, одноразовий податок на капітали, зароблені нечесним шляхом, або постати перед звинуваченням за минулі гріхи. Подібна стратегія спрацювала в Грузії після Революції Троянд 2003 року. Вона могла б спрацювати і в Україні.

Справа не в тім, щоб покарати олігархів, а в тім, щоб зменшити їхні статки до такої межі, що вони більше не зможуть використовувати їх для впливу на державу. По правді, угода про визнання провини позбавила б кількох десятків порушників усіляких проблем. Проте українська прокуратура не в змозі розслідувати складні справи про корупцію проти всього олігархічного класу. Значно реалістичніше укласти угоди про визнання провини з більшістю, переслідуючи незгодних.

(Закінчення на стор. 16)

ТРИВОЖНИЙ СИГНАЛ

Росія розширює територіяльні зазіхання

Петро Олещук

1 лютого над Одеським газовим родовищем у Чорному морі зі стрілецької зброї обстріляли літак Військово-морських сил України „Ан-26“. Вогонь відкрили з захоплених Росією бурових платформ.

Важливий момент: обстріляли його з платформ, яка знаходиться у територіяльних водах України навіть з точки зору законодавства Росії. Москва вважає Крим своїм, але територіяльні води поруч з Одесою ніколи такими не оголошувала.

Вони просто зайняли платформи Одеського родовища „під шумок“ окупації Криму. І тихо випомповували газ. Покищо тихо. Так, були провокації, але усі сторони робили вигляд, що нічого не відбувається.

Тепер ситуація змінюється. Росія обстріляла український літак з української платформи, що знаходиться у територіяльних водах України, і потім висловила „ноту протесту“ Україні ж.

Що це означає, і навіщо вона це робить? Відповідь очевидна. Цим вона декларує, що платформа – її де-факто, а отже, і територіяльні води України в Одеській області вона вважає „своїми“.

Якщо ми проковтнемо це, то наступним кроком буде військова російська варта на українських водах – аж до Одеси.

Ну а далі? Україна, фактично, відрізується від моря. Потім може статися блоkada острова Зміїний з наступною окупацією, бо тамтешній контингент прикордонників без підтримки з „великої землі“ просто не може довго триматися.

Нота – це не щось випадкове. Це очевидне розширення територіяльних зазіхань Росії у

Обстріляний літак Ан-26. (Фото: „Кореспондент“)

напрямку півдня України.

Що робити? У нас створені „сили спецоперацій“. І це, очевидно, завдання якраз для них.

По-перше, Росія офіційно не анексувала територіяльні води України поблизу Одеси.

По-друге, офіційно не висувала щодо них претензій.

По-третє, статус російських військ на цих платформах нагадує статус „піратів“.

Відповідно, будь-яка операція українських військ там – це не що інше, як „поліційна операція“ за усіма можливими нормами міжнародного права.

Росія „перевіряє“. Якщо реакція з боку Києва буде, як завжди, млявою, то Москва піде далі – в Одеському напрямку.

„Газета по-українськи“

Петро Олещук – політолог, Київ.

ТОЧКА ЗОРУ

Чому політики так люблять Путіна?

Карл Волох

Сучасна Росія, за об'єктивними показниками, абсолютно третьорядна країна: крихітний Внутрішній валовий продукт, все глибше технологічне відставання, дика корупція і примітивний політичний устрій.

Як же, при цьому всьому, їй вдається мати такий гігантський вплив на міжнародну політику?

Просто візьмімо до уваги, яка кількість політиків з нормальних західних країн готова відкрито захищати її інтереси незалежно від злочинів, що їх чинить Володимир Путін на внутрішній і міжнародній аренах. Переконали, що справа не в ядерній зброї і не в членстві у Раді Безпеки ООН, бо лобістами В. Путіна виступають, як правило, не керівники держав та правлячих партій, змушені мимоволі бути тактиками і прагматиками, а опозиціонери, які мали б розмахувати прапором високих принципів.

Більше того, багато з цих політиків ризикують втратою популярності серед самого ядерного свого електорату, виставляючи напоказ відверту проросійськість. Уявіть собі типового виборця мадам Марін Ле Пен, робітника з невеликого містечка, обуреного непродуманістю сучасної європейської міграційної політики, і задумайтесь, чи не той самий це чоловік (або його син), який традиційно ненавидів росіян „коммі“ і завжди голосував за максимально жорстке ставлення до них? А значить, з точки зору рейтингів М. Ле Пен не набуває, а втрачає, виставляючи напоказ свою трепетну любов до лисого фюрера.

Візьму на себе сміливість стверджувати, що причина в іншому – в корупції. Ми півтора десяти-

тиліття спостерігали за розпиллом путінською „братвою“ трильйона нафтодоларів. І вважали, що всі ці гроші призначені на різноманітні втіхи російських вельмож. Зізнаюся, я думав саме так і тому серйозно недооцінив можливості В. Путіна і його рішучість.

Сьогодні вже зрозуміло, що вкрадені гроші дозволили створити небачені в історії секретні фонди для фінансування різноманітних спецоперацій, у тому числі – для підкупу західних політиків.

Я все ще не хочу вірити в те, що Дональд Трамп – один з них. Просто тому, що інакше все виглядає дуже паршиво. Але, в будь-якому разі, Заходові найвищий час усвідомити цю загрозу і почати з нею ефективно боротися. Помістити таких політиків під мікроскоп спецслужб і так розглядати всі їхні фінансові справи – абсолютно виправданий крок, коли мова йде про національну безпеку.

А головне – не боятися передавати в пресу будь-які підозри, навіть якщо їх не можна довести до вироку. У свідомості виборця повинна чітко зформуватися асоціація, що будь-який політик, що виступає за В. Путіна – корупціонер. Тільки так і можна їх знову маргіналізувати.

Той же, хто тішить себе ілюзією, що з наймаштабнішою спецоперацією РФ можна боротися конвенціональними методами, ризикуює в найкоротші терміни побачити свій улюблений ліберальний західний світ в руїнах.

„Газета по-українськи“

Карл Волох – підприємець, громадський діяч, Київ.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Письменника хотіли вислати з Білорусі

МІНСЬК. – 11 лютого поета Сергія Жадана, який прибув у Мінськ для участі в поетичному фестивалі „Вірші на асфальті“, просто з готелю забрала міліція і доправила у відділок, де він провів усю ніч. Білоруські правоохоронці пояснили, що С. Жаданові ще 2015 року заборонили в'їзд на територію Росії, а оскільки Білорусь перебуває в одній візовій зоні із Росією, то заборона автоматично переходить і на цю країну. Вранці 11 лютого С. Жадана відпустили, попередивши про заборону в'їзду до Білорусі на невизначений термін і поставивши вимогу у триденний термін залишити територію республіки. Міністер закордонних справ України Павло Клімкін обговорив з білоруським міністром Володимиром Макеєм ситуацію із затриманням С. Жадана. 11 лютого Білорусь анулювала заборону на в'їзд С. Жаданові. (Радіо Свобода, „Укрінформ“)

Помер патріот України

КИЇВ. – 11 лютого помер на робочому місці начальник Національного університету оборони України генерал-полковник Генадій Воробійов, який свого часу відмовився виводити війська проти Євромайдану. Співчуття з приводу смерті генерала висловив Президент України Петро Порошенко. („Укрінформ“)

Жалоба в пам'ять поета

КИЇВ. – В Україні з жалем сприйняли вістку про те, що в Нью-Йорку помер на 89-му році життя відомий поет Богдан Бойчук, один із засновників „Нью-Йоркської групи“. Б. Бойчук приїздив восени 2016 року до Львова, де читав свої вірші в театрі Леся Курбаса. Він був ініціатором і головним редактором літературно-мистецького квартальника „Світо-Вид“, літературним редактором при місячнику „Сучасність“ в Мюнхені. (УНІАН)

Україна має нові ракети

КИЇВ. – 11 лютого Президент України Петро Порошенко повідомив, що концерн „Укроборонпром“ розробив нове ракетне озброєння для Військово-повітряних сил України. Ракети калібру 57 міліметрів призначені для ураження наземних цілей і спроектовані для озброєння ударних вертолетів та літаків. Показано стрільбу ракетами з вертолета. Відеозапис, крім позначки „Укроборонпром“, має лого київського заводу „Артем“. (Радіо Свобода)

Показали фільм про Олега Сенцова

БЕРЛІН. – 12 лютого на міжнародному кінофестивалі „Берлінале“ у Німеччині відбувся прем'єрний показ фільму „Процес“ про незаконно ув'язненого в Росії українського режисера Олега Сенцова. „На прем'єрі був повний аншлаґ“, – повідомив Посол України в Німеччині Андрій Мельник. Документальний фільм „Процес. Російська держава проти Олега Сенцова“ зняв російський режисер Аскольд Куров. О. Сенцов був затриманий представниками російських спецслужб в анексованому Криму в травні 2014 року. У серпні 2015 року Північно-Кавказький окружний військовий суд в російському Ростові-на-Дону засудив О. Сенцова до 20 років колонії суворого режиму. (Радіо Свобода)

Київ прийме гостей

КИЇВ. – 6 лютого розпочато призначення поків у 12 офіційних готелях „Евробачення-2017“ для делегацій пісенного конкурсу. І майже половина делегацій в першу добу оформила замовлення. До числа 12 готелів потрапили всі п'ятизіркові готелі Києва разом із п'ятьма чотиризірковими. Офіційні готелі, згідно з правилами пісенного конкурсу, є рівновіддаленими від Міжнародного виставкового центру – головної арени Евробачення, а також Євроклубу та містечка Евробачення. Згодом розпочнеться розподілення для акредитованої преси та шанувальників на інтернет-сторінці компанії „Пілот“. Участь у „Евробаченні-2017“ підтвердили 43 країни. Це максимальна кількість учасників, яка до сьогодні на пісенному конкурсі повторювалася лише двічі – у 2008 та 2011 роках. Півфінали конкурсу відбудуться 9 та 11 травня, фінал – 13 травня. („Укрінформ“)

Шановні дописувачі!

Просимо у ваших статтях не вживати без потреби великі літери у заголовках і у текстах, подавати дату й місце події, авторів фотографій, імена (не ініціали) згаданих осіб, свою адресу і число телефону. Статті слід вислати електронною поштою. Дотримання цих умов прискорить появу ваших статей у тижневику.

АМЕРИКА І СВІТ

■ Багато осіб відреклися громадянства

ВАШІНГТОН. — Рекордове число американців, котрі проживають за кордоном, відреклося громадянства США в 2016 році, щоб не платити податків. 9 лютого Податкова служба США оприлюднила статистику, яка вказує, що 5,411 осіб відмовилися від громадянства. Це перевищує на 26 відс. число осіб з 2015 року. Від 2012 року це число постійно зростає. Серед тих, котрі відреклися минулого року – Міністер закордонних справ Великобританії Борис Джонсон, уродженець США. („U.S. News & World Report“)

■ Повернуто запаси золота

БЕРЛІН. — Бундесбанк, центральний банк Німеччини, повідомив 9 лютого, що в 2016 році повернено в країну 111 тонн золота, яке переховувалося в США. Програма повернення запасів золота з США та Франції розпочалася 2013 року і мала тривати до 2020 року, але її вдалося закінчити скоріше. Разом перевезено 330,7 тонн золота з США. Під час „холодної війни“ Західна Німеччина тримала більшість своїх запасів золота за кордоном, побоюючись що воно могло б потрапити в руки СРСР у випадку збройного конфлікту. Бундесбанк також повернув 105 тонн золота з Парижу минулого року. Там ще залишилась 91 тонна. Це золото повернуть цього року. Разом з Парижу буде повернено 374 тонн. В 1998-2001 роках Бундесбанк перевіз з Лондону 850 тонн золота. („The Washington Post“)

■ Діє новий телеканал

ПРАГА. — „Радіо Вільна Європа/Радіо Свобода“ та „Голос Америки“ розпочали 7 січня телепередачу нового 24-годинного російськомовного телевізійного каналу, „Настоящее время“. Цей канал, доступний через кабель, супутник або цифрову платформу, дає російськомовним слухачам доступ до медіа, яка не є контрольована російським урядом. В редакції працює приблизно 100 осіб. Програма адресована мільйонам російськомовних осіб в Росії, Україні, Прибалтиці, центральній Азії, на Кавказі та інших місцевостях. Під час випробування на соціальних мережах минулого року канал мав 160 млн. глядачів. („The New York Times“)

■ Китай збирає відбитки пальців

ПЕКИН. — Міністерство публічної безпеки комуністичного Китаю 9 лютого почало збирати відбитки пальців всіх закордонних відвідувачів віком 14-70 років життя. Виняток становлять чужинці з дипломатичними паспортами та гості з країн, які мають обопільні домовленості з Китаєм. В минулому році понад 76 млн. чужинців в'їхало або виїхало з країни. Від 2004 року США збирають відбитки пальців майже всіх закордонних гостей. („Associated Press“)

■ Польща хоче співпраці з США

ВАРШАВА. — Міністер закордонних справ Польщі Вітольд Вашиковський заявив, що пріоритетом для Польщі є зміцнення співпраці між США та Європою в ділянці безпеки. Він сказав це 9 лютого під час традиційної річної промови до польського парламенту. Міністер додав, що його турбує „агресивна політика Росії в Східній Європі“. Присутніми були Президент Анджей Дуда, Прем'єр-міністр Варвара Шидло та закордонні дипломати. („Associated Press“)

■ Росія запустила нову ракету

ВАШІНГТОН. — 14 лютого газета „Нью-Йорк Таймс“ повідомила, що Росія таємно запустила крилату ракету наземного базування типу „SSC-8“, над якою Москва працювала кілька років, хоч США не раз нарікали, що це порушує угоду з 1987 року про ядерні озброєння середнього засягу. Державний Департамент США у своїх звітах в 2014-2015 роках прийшов до висновку, що Росія порушує цю угоду. Москва тоді заперечувала це. Газета додає, що попередня адміністрація Президента Барака Обами намагалася переконати Москву стриматися з цим порушенням під час випробування ракети. Натомість, Росія далі працювала над ракетою і тепер розгорнула її як операційну бойову систему. Тепер Росія має два батальйони цих ракет. („Reuters“)

Вимагали захисту журналістів

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – 8 лютого відбулася акція солідарності „Ні – безкарності за злочини проти журналістів!“. Кілька десятків черкаських журналістів, попри 15-градусний мороз, вийшли на Соборну площу щоб взяти участь в акції протесту. Журналісти вимагали нарешті притягнути до відповідальності тих осіб, які причетні до побиття фотокореспондента газети „Вечірні Черкаси“ Ігоря Ефімова та інших під час революційних подій.

Досі не покарано жодного правоохоронця з

Начальник поліції області Валерій Лютий та прокурор області Сергій Овчаренко серед журналістів. (Фото: Олександр Костирко)

Музей Майдану...

(Закінчення зі стор. 1)

лексу героїв „Небесної сотні“ – Музею Революції Гідності Ігор Пошивайло та голова Українського інституту національної пам'яті Володимир В'ятрович під час прес-брифінгу в Українському кризовому медіа-центрі.

Простір для запитань і діалогу

„Музей Майдану співавтори ініціативи бачать не як простір готових відповідей, а як простір складних запитань, на які людина, яка потрапляє у нього, мусить знайти свої відповіді“, – зазначив Олександр Зінченко, член ініціативи „Музей Майдану-Музей Свободи“.

„Пам'ять потребує нових форм, які були б важливі не лише для родин загиблих і учасників тих подій, але для ширшої аудиторії і майбутніх поколінь, які б продовжили утвердження тих цінностей, за які загинули герої „Небесної сотні“. Головна наша ідея – не давати готових відповідей, не нав'язувати стереотипи і кліше, а заохочувати до переосмислення і діалогу“, – наголосив І. Пошивайло.

Для пошуку цих нових форм продовжують спілкуватися з колегами з-за кордону, зокрема, з Польщі. На думку О. Зінченка, таким вдалим прикладом є Європейський центр солідарності у Гданську.

„В організаційній структурі музею буде три основні напрямки – меморіал героїв, музей Майдану і Дім свободи – умовна назва для громадського простору, дискусійного майданчика, простір для здійснення ініціатив“, – уточнив І. Пошивайло.

Нагальна потреба

Нагальною проблемою залишається відсутність власного приміщення. Найкращим місцем для музею вважають ділянку на вул. Інститутській 3/5. Під час промови до Дня гідності Президент Петро Порошенко пообіцяв, що майбутній музей знаходитиметься на Інститутській.

„Висловлюю окрему подяку президентові за це політичне рішення. Я усіма силами допомагати сам і закликати усіх долучатися до подальшого просування виділення землі і приміщення для тимчасового музею, доки буде йти будівництво“, – зазначив Ігор Гурик, представник родин героїв „Небесної сотні“, голова правління фонду „Майдан Гідності“.

тих, які брали участь у побитті активістів під час Революції Гідності. Зокрема у лютому минає третя річниця від розгону протестувальників на черкаській греблі, коли міліція в бойових обласунках жорстоко розправилася із журналістом. На жаль, потерпілий не зміг впізнати з упевненістю кривдників, тому було притягнуто до відповідальності керівника батальйону, який мав би припинити безпідставне побиття громадянина. „Минуло три роки, справа досі триває і в мене немає переконання, що винних буде встановлено“, – сказав І. Ефімов.

Досі не встановлено, хто кинув з четвертого поверху приміщення обласної ради на голову протестувальниці Ользі Галушко квітковий горщик. Не з'ясовано, хто саме з працівників міліції бив і затягував за ноги до обласної ради євромайданівців.

До протестувальників на площу прийшли начальник обласного управління Національної поліції Валерій Лютий та прокурор області Сергій Овчаренко.

„Ми опрацюємо цю інформацію. На даний час працівники поліції не мають права проводити службове розслідування щодо своїх співробітників. Інформація про справу було зібрано і передано в прокуратуру області“, – відповів В. Лютий.

„Кримінальне провадження було порушено за зазначеним фактом і було

(Закінчення на стор. 5)

І. Пошивайло зазначив, що це питання мають розглядати на засіданні комісії Київської міської державної адміністрації (КМДА).

Проекти команди музею

І. Пошивайло розповів, що протягом року команда музею взяла участь у низці конференцій та круглих столів, у тому числі у США та Великобританії, організувала 10 виставок. Це, серед інших, проект „Відважні“ в Українському домі та участь у варшавському бієнале „Poster Remediated“. Також започаткували серію екскурсій пам'ятними місцями Революції Гідності, спільно з Інститутом національної пам'яті розробляють відповідний путівник.

У пам'ятних місцях Революції Гідності – перед Українським домом, на Михайлівській площі, на Майдані, на місці „йолки“, вгорі на Алеї героїв „Небесної сотні“ та біля КМДА – встановили шість інформаційних експонатів. „Це коротка інформація про події двома мовами, мапа подій на початок лютого 2014 року і словник Революції Гідності, а також живі спогади учасників подій. На звороті – найцінніші експонати, які стосуються цього місця“, – зазначив І. Пошивайло.

Також команда музею Майдану підготувала документацію на пам'ятки у міському просторі Території гідності, для того, щоб їм надали статус пам'яток національного значення. Продовжуються дослідження хронології подій Майдану та збір свідчень.

Ігор Пошивайло. (Фото: Музей Революції Гідності)

У ФОКУСІ УВАГИ

Що сказав Дональд Трамп американським військовим?

Олег Белокопос

Президент Сполучених Штатів Америки Дональд Трамп починає формувати власну зовнішньополітичну лінію.

У виступі 6 лютого перед командуванням і персоналом бази Військово-повітряних сил США Макділ у штаті Флориді Д. Трамп висловив три важливі, варті серйозної уваги тези:

„Ми зробимо значні фінансові інвестиції у Збройні Сили Сполучених Штатів і покажемо усьому світові, що Америка підтримує тих, хто стоїть на захисті свободи“.

„Ми твердо підтримуємо НАТО. Ми лише просимо, щоб усі члени НАТО у повній мірі робили свої внески в Альянс, чого багато з них не роблять. Багато з них навіть не наближаються до виконання своїх зобов'язань, хоча вони мають це робити“.

„Ми переможемо радикальний ісламістський тероризм і не дозволимо йому укорінитися в нашої країні“.

І якщо перша теза, можливо, потребуватиме подальшого роз'яснення, то ставлення нового господаря Білого Дому до НАТО й „Ісламської держави“ є наразі гранично чітким і однозначним.

Отже, Д. Трамп поступово починає формувати власну зовнішньополітичну лінію, яка відрізняється від багатьох попередніх прогнозів. Ця лінія формується за результатами і під впливом консультацій з представниками інших країн та міжнародних організацій. Ще багато чинників залишаються невідомими, але конструкція зовнішньополітичних пріоритетів нової Адміністрації США вже вибудовується.

Очевидний висновок: ізоляціонізм у чистому вигляді аж ніяк не буде її основним елементом.

„Газета по-українськи“

Олег Белокопос – український дипломат, експерт громадської платформи „Майдан закордонних справ“, Київ.

США та Україна підписали Угоду про обмін податковою інформацією

Посол США в Україні Марія Йованович та Міністер фінансів України Олександр Данилюк підписують міжурядову угоду. (Фото: Посольство США в Україні)

КИЇВ. – Посол США в Україні Марія Йованович та Міністер фінансів України Олександр Данилюк підписали 7 лютого Міжурядову угоду на виконання положень Закону США „Про податкові вимоги до чужоземних рахунків“ (FATCA) та з метою сприяння прозорості у сфері податкових питань між двома країнами.

Угода підкреслює тривалу співпрацю США та міцні двосторонні взаємини з Україною, а також зростаюче міжнародне співробітництво, спрямоване на подолання офшорного ухилення від сплати податків.

Посол М. Йованович зазначила: „Сполучені Штати Америки та Україна розвинули дуже міцне партнерство щодо питань податкового адміністрування, і я рада, що співпраця щодо Закону США „Про податкові вимоги до чужоземних рахунків“ (FATCA) і надалі посилить наші зусилля у цій сфері. Сьогоднішнє підписання

є значним поступом в наших спільних зусиллях у боротьбі з ухиленням від сплати податків – тією метою, яка має позитивні переваги для обидвох наших країн. Ми з нетерпінням чекаємо на повне застосування цієї Угоди, яка дозволить нам краще виявляти, протидіяти та запобігати ухиленням від сплати податків через покращену прозорість та поглиблену звітність“.

FATCA дасть змогу українським банкам надавати інформацію Податковій службі США щодо фінансових рахунків американських громадян. США ввели в дію Закон „Про податкові вимоги до чужоземних рахунків“ у 2010 році з метою подолання офшорного ухилення від сплати податків шляхом заохочення прозорості та отримання інформації щодо рахунків американських платників податків у інших країнах.

Посольство США в Україні

Вимагали захисту...

(Закінчення зі стор. 4)

скероване до суду звинувачення щодо заступника командира батальйону патрульної служби, який був у автобусі, однак не зупинив порушення закону. На жаль, суд не підтримав нашу позицію і був винесений виправдовувальний вирок. Прокуратура області з цим не згодна і внесла

апеляцію. Я вважаю, що вирок незаконний, тому ми будемо добиватися його перегляду. Я також не готовий сказати, чи працює хтось із тих міліціонерів у поліції після всіх переатестацій, однак оцінка їхнім діям буде надана, навіть якщо вони пройшли ці переатестації. Доки я прокурор на Черкащині, ніхто безкарно громадян, журналістів чи ні, бити не буде”, – заявив С. Овчаренко.

Щодо справи О. Галушко опитано близько 500 осіб і розслідування триває.

АМЕРИКА І СВІТ

Помер останній з уцілілих

МЕДФОРД, Орегон. — В Медфорді 22 січня помер 94-літній Гарольд Гейс, останній з групи американських військових медиків і медсестер, котрі дев'ять тижнів ховалися від нацистів в Албанії під час Другої світової війни. В листопаді 1943 року 13 чоловік-медиків, 13 жінок-медсестер і чотири члени залоги вилетіли гелікоптером з Сицилії до Італії лікувати поранених вояків. Через бурю вони збилися з дороги, а відтак були атаковані німецькими літаками і протиповітряною артилерією. Коли забракло палива, вони мусили приземлитися в болоті. Один член залоги зазнав поранення і його несли на марах наступних 63 дні. Зустрівши місцевих партизанів, вони дізналися, що опинилися в східній Албанії під німецькою окупацією. Відтак почали 600-мильову подорож на захід, ховаючись від нацистів і перестрілок ворогуючих партизанських груп. Великобританська розвідка довідалася про них і допомогла 27 оцілілим дістатися до Адріатичного моря, звідки британське судно перевезло їх до Італії в січні 1944 року. Ця надзвичайна втеча і порятунок трималися в суворій таємниці понад 40 років, спершу, щоб прихильних партизанів не розстріляли німці, а пізніше, щоб комуністичний уряд Албанії не скарив смертю тих, хто помагав американцям. („The New York Times“)

Звідки американці бачать загрозу?

ВАШІНГТОН. — Дослідний інститут „Пью Рісирч Сентер“ 12 січня оприлюднив статистику про те, звідки американці бачать поважну загрозу країні. 79 відс. респондентів вказало на ісламське угруповання „ISIS“, 71 відс. – на кібератаки з інших країн, 64 відс. на ядерне озброєння Північної Кореї, 54 відс. на „потугу і вплив Росії“, а 52 відс. на зростаючу потугу Китаю. (www.pewresearch.org)

Університет змінив назву коледжу

НЮ-ГЕЙВЕН, Коннектикат. — Після тривалого обговорення Єйльський університет оголосив 11 січня, що змінив ім'я одного з своїх коледжів. Келгун-коледж тепер називається Грейс-Мирей-Гупер-коледж на честь математика, котра закінчила університет в 1930-их роках, створила одну з перших мов комп'ютерного програмування і стала контр-адміралом Військово-Морських Сил США. Досі коледж носив назву Віце-президента США Джана Келгуна, котрий закінчив Єйль як один з найкращих студентів у 1804 році. Впродовж останніх років різні ліберальні групи демонстрували, щоб перейменувати коледж, тому що Дж. Келгун був рабовласником. Весною 2016 року президент університету Пітер Саловей сказав, що школа збереже ім'я Дж. Келгуна, але вже влітку він створив дорадчу раду щодо цього питання. („Associated Press“)

Трамп призначив дорадника

ВАШІНГТОН. — Генерал-лейтенант Джозеф Келог призначений Президентом Дональдом Трампом діючим дорадником для національної безпеки. 72-літній Дж. Келог є відзначений ветеран Армії, котрий служив двічі на війні у В'єтнамі, де він був нагороджений медалями, включно з Срібною Зорею. Він також був командиром 82-ої десантної дивізії. Попередній дорадник президента Майкл Флін зрезигнував 13 лютого після викриття його телефонічної розмови з послом Росії. М. Флін признався, що він „ненароком“ не подав повної інформації про розмову американським високопосадовцям і Віце-президентові Майкові Пенсові, особливо про можливість знесення санкцій США, які були накладені на Росію після анексії Криму. („Fox News“)

Заборонено примусове членство

ДЖЕФЕРСОН-СІТІ, Мізурі. — Мізурі став 28-им штатом, який забороняє професійним спілкам примусово збирати від робітників членські вкладки. Губернатор Ерік Грейтенс 6 лютого підписав цей законопроект. В Конгресі США республіканці внесли законопроект, який вперше дозволить мільйонам робітників працювати й не бути змушеними платити членські вкладки профспілкам. („Associated Press“)

Здоров'я суспільства – у взаємній довірі

На межі між 2016 і 2017 роками Київський міжнародний інститут соціології способом опитування знову вивчав, яка гілка влади чи державна структура користується найбільшою довірою серед українських громадян. Про важливість цього питання зайве й говорити. Взаємна довіра в суспільстві – це ознака його морального здоров'я, політичної зрілості, запорука єдності і сили. За рівнем і якістю довіри можемо судити, як живе суспільство, що в ньому є рушієм розвитку, а що – гальмом.

Отже, що показало згадане опитування? Найбільшою і, слід сказати, стабільною довірою серед українців користуються Церква (57 відс.), волонтерський рух (54 відс.) і Збройні Сили України (53 відс.). Контрастує з цими позитивними показниками низький рівень довіри до Президента України (13.7 відс.), до Кабінету міністрів (9.5 відс.) і до Верховної Ради (5.3 відс.).

Але особливо занепокоює в Україні ситуація з довірою до засобів масової інформації. Вона погіршується, і це свідчить, що в суспільстві деградує „четверта влада“, котра за будь-яких умов зобов'язана залишатися трибуною вільного, незалежного, правдивого слова. Таке ось невеселе порівняння: якщо у квітні 2012 року довіра до преси становила 40.5 відс., а недовіра – 28 відс., то сьогодні засобам масової інформації не довіряє 45 відс. населення, а довіряє лише 26 відс.

Звичайно ж, показники залежать ще й від конкретного регіону. Наприклад, на заході України засобам масової інформації довіряють 39.5 відс. населення, не довіряють – 28.8 відс; в центральних областях довіряють 24.9 відс., не довіряють – 33.6 відс; на сході країни довіряють тільки 10 відс., не довіряють – 68.2 відс.

Тепер експерти повинні глибше вивчити причини такого стану справ з довірою в українському суспільстві, зокрема у сфері медіа. Деякі з причин лежать на поверхні. Це інформаційна війна Росії проти України, політична боротьба олігархів, котрі є власниками газет, журналів, телеканалів, продажність окремих журналістів і їхній загальний низький професійний рівень. На хвилі недовіри до преси українці шукають альтернативні джерела інформації, зокрема в інтернет-виданнях, а це та сфера, де можна маніпулювати фактами, безборонно спотворювати їх, скеровувати настрої людей в потрібному для власників соціальних мереж напрямі.

Як свідчить експерт українського Інституту масової інформації Роман Кабачій, нині рівень концентрації засобів масової інформації в руках олігархів та інших великих власників в Україні досягає трьох чвертей від загальної кількості. Певна річ, при такій залежності журналістів редакційна політика газет, журналів і телевізійних каналів далека від того, щоб відповідати на виклики, котрі стоять сьогодні перед Україною.

Саме з відновленням довіри до „четвертої влади“ українське суспільство може одержати ефективний засіб дальшого розвитку країни.

ІСТОРІЯ

Незабутні зірки української сцени

Валерій Гайдабур

50 років праці в театрі зробили мене фанатом фотографічного відбитку акторської праці на сцені і на екрані, тому десятки невідомих унікальних світлин Ганни Борисоглібської (справжнє прізвище Сидоренко-Свидерська), які мені надіслав Левко Хмельковський, редактор „Свободи“, дали поштовх до роботи над книжкою „Матінка Борисоглібська та її діти“ про видатну акторку.

Г. Борисоглібська грала ролі літніх жінок, тож мусіла від 20-річного віку ховати на сцені своє гарне обличчя за машкарою старечих типів. Більшість з цих її „героїнь“ мали до того ж кепські характери, а інколи навіть такі вади, як алкоголізм й kleptomaniya.

Г. Борисоглібська у театрі корифеїв знала гніт царату, а останні свої роки роботи в Київському театрі ім. Івана Франка була свідком розгулу сталінського тоталітаризму, але вимушена була славити „щастя під сталінським сонцем“. Остап Вишня назвав її „великомученицею українського театру“.

Г. Борисоглібська народила двох дочок, Софію (1895 року) й Олену (1899 року), і мріяла, щоб вони вирости красунями і на сцені не ховали свого обличчя. Дівчата мали неабиякий сценічний талант, вокальний та танцювальний хист. Лесь Курбас плянував, щоб Софія у „Молодому театрі“ зіграла шекспірівську Джульєту. Її життя трагічно увірвалося рання кончина при народженні доньки Валентини, батьком якої був талановитий актор Володимир Калин – він теж за два роки через сухоти пішов з життя.

Онука Г. Борисоглібської була у ранньому віці під опікою бабусі в Києві, а пізніше і на все життя – своєї тітки артистки Олени Голіцинської – у Львові, котрий був тоді під польською владою, а опісля – в США. У 1930-ті роки ця трійця (Г. Борисоглібська, її дочка Олена та онука Валентина) очікували можливості об'єднання в Києві. Не сталося. Після приєднання Львова до території України Г. Борисоглібська на 72-му році життя померла 26 вересня 1939 року.

Під кінець німецької окупації Олена й Валентина емігрували зі Львова – спочатку на територію Німеччини, а потім – до США. Чоловік Олени – Євген Голіцинський у 1917-1919 роках був дипломатом Української Народної

Республіки, послом в США, де з ним перебувала і дружина Олена. Пізніше він жив в Празі, в Подєбрадах, де працював викладачем вищої школи. Ідучи на тривале від'їзду до Берліна, захопив із собою Олену, Г. Борисоглібську та Валю, що тоді була в підлітковому віці. У цих обставинах в біографії родини, як на погляд тоталітарної влади, зустріч в 1939 році у Києві виявилася б трагічною.

Г. Борисоглібська пробивала можливість вийти зі сценічного „негативу“ на простір світлих людських характерів і героїки жіночих вчинків. Це її прагнення увінчувалося переконливими художніми зразками: Тетяна Барильченко – матір великої родини в „Суєті“ Івана Карпенка-Карого, Марія Тарасівна – в „Платоні Кречеті“ і Варвара в „Богдані Хмельницькому“ – п'єсах Олександра Корнійчука, Домаха Чуб у виставі „Початок життя“ Леоніда Первомайського.

До революції оточенням Г. Борисоглібської, її партнерами на сцені були талановиті мистці-самородки – Марко Кропивницький, Панас Саксаганський, Микола Садовський, Марія Заньковецька, Ганна Затиркевич-Карпинська, Любов Ліницька. Серед них творча самотність Г. Борисоглібської не губилася, а мала свою оригінальну естетичну сутність та органічно вливалася в стрункий художній ансамбль, його стильові ознаки.

М. Грінченкова у статті „З минулого“, вміщеній в брошурі до ювілею артистки 1927 року, занотувала: „Шаржу не допускалась вона ні в якій ролі. Кропивницький казав, що в неї дуже розвинені почуття міри та інтуїція, які допомагають їй не тільки правдиво зрозуміти ролі і відповідно до того грати її, але допомагають самостійно гримуватись саме так, як треба. Він завжди був задоволений з її гриму та убрання, а з іншими артистками за це часом до сварки доходило“.

Ще вчителькою Г. Борисоглібська в школі села Новоселівці, де в одній кімнаті скупчувалося 100 учнів і на всіх було два підручники, завісивши вікна, ставила з учнями якусь нехитру п'єску, ніби готувала своє театральне майбутнє.

По війні О. Голіцинська-Брилинська, молодша дочка Г. Борисоглібської, та її онука В. Калин почали життя за океаном. Вони були талановитими. Проте Олена, яка

(Закінчення на стор. 16)

Валентина Калин-Магмет

Народна артистка Української РСР Ганна Борисоглібська.

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	Fax (973) 644-9510
	E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Ікону привезли українці

Дякую Олександрові Костиркові за статтю про мій рідний Стрий „Місто Стрий дарує затишок“ („Свобода“). Хоча костел Пресвятої Діви Марії – одна з найдавніших будівель міста (світину вміщено у газеті), але варто згадати, що в Українській греко-католицькій церкві Успення Пресвятої Богородиці, в центрі міста зберігається давня чудотворна Ліська ікона Богоматері. Її назва походить від міста Лісько, недалеко Перемишля, тепер на сході Польщі. Ікону привезли в Стрий українці, виселені 1947 року з рідних земель.

Чудотворна ікона вже існувала на початку будівництва замиської української церкви Різдва Богородиці. Вона показала-ся на пні зрізаного дуба. Дерев'яна цер-

Ліська ікона Богоматері в церкві Успіння Пресвятої Богородиці.

ковця в часі пожеж горіла, але стіна, на якій була ікона, залишалася неушкодженою. В часі виселення люди з церковного братства, Роман Спольський, його батько Микола, Євстахій і Мирослав Кіцаки з синами Олексом і Володимиром, Павло Веремійський з синами попросили у пароха церкви Різдва Богородиці у Ліську дозволу забрати Чудотворну ікону і найцінніші речі з церкви. Парох о. Юліан Чучкевич дав ключі від церкви і благословив на дорогу.

25 січня 1946 року ліські переселенці прибули до Стрия і з благословення настоятеля церкви о. Івана Бачинського помістили Чудотворну ікону в церкві Успіння Пресвятої Богородиці.

Христина Принада, Гейтерсбург, Мериленд

Випустили записи пісень про війну

Фонд „Приятелі Збройних Сил України” випустив в Україні альбом-компакт-диск пісень „Укропен“, який включає 14 пісень про війну на сході України у виконанні провідних українських музичних колективів і співаків.

У низці цих пісень-балад зберігається помітний вплив української народної пісенної традиції, проте їхня музична композиція і обробка в повній мірі вписується у рамки найсучасніших жанрів і течій світової поп-музики.

Координаторами цього благодійного проекту є Юрій Поляков, Михайло Дзюба і Сергій Тягнирядно, які складають велику подяку всім музикантам і небайдужим людям за участь і підтримку. Весь прибуток з продажі призначений на підтримку українських воїнів-фронтовиків, яких музиканти часто й відвідують з концертами у зоні війни.

Диск можна купити на інтернет-сторінці Української асоціації Північної Каролайни:

ncua.inform-decisions.com/, де можна також послухати три пісні з альбому, або замовити електронною поштою: ukropencd@gmail.com. Тел.: 919-790-6761. Ціна включно з пересиланням 20 дол.

Олег Романишин, Micicara, Канада

Не вірю, що хтось буде покараний

Правоохоронці нібито розслідують справи про побиття журналістів у часи Майдану, а в неофіційних розмовах говорять, що результатів чекати не варто. Так вважають учасники тих подій – працівники засобів масової інформації (ЗМІ), які постраждали від рук силовиків три роки тому. Відповідно до даних, які оприлюднила Національна спілка журналістів України, у січні 2014 року 103 вітчизняні та чужоземні журналісти були побиті в Києві та інших містах України. Крім столиці, найбільше нападів було у Дніпрі, Черкасах, Запоріжжі. Також було заарештовано п'ятьох журналістів у Києві і одного в Запоріжжі.

Серед тих, хто постраждав від дій силовиків аж двічі – у листопаді 2013 та в січні 2014 років на Європейській площі та на вулиці Грушевського біля входу до стадіону „Динамо“ – оператор „5 каналу“ Іван Наконечний. „Мені прямо в камеру попала гумова куля і техніка стала непридатною для роботи“, – згадує він.

Після цього він ходив з юристами каналу в міліцію, писали заяву, кілька разів був викликаний до прокуратури, але далі цього справа не пішла.

Журналіст видання „Український простір“ (Харків) Роман Черемський, який з початком

військових подій на сході потрапив у полон до бойовиків ЛНР, також активно висвітлював події в Харкові наприкінці 2013-початку 2014 року. Він розповів: „У січні 2014 року в самому центрі Харкова я фільмував автобуси з затемненими вікнами, біля яких були бійці „Беркуту“. Один із силовиків на мене накинувся і спробував оглушити електрошокером, але чомусь не подіяло, тоді мене затягли в автобус, били по ребрах, вщент розбили камеру, знищили всі записи і викинули з автобуса. Я звертався у правоохоронні органи, але це була імітація діяльності. У неформальній розмові мені відверто сказали, що в цієї справи немає перспективи. На цьому все і скінчилося, кримінальне провадження закрили“. Він зазначив, що тільки серед його колег-журналістів з Харкова у шести осіб було пошкоджено апаратуру.

Про підтримку зусиль спілки у дослідженні кожного випадку побиття журналістів в Україні від 2013 року по нинішній час заявили колеги з Міжнародної федерації журналістів.

Сергій Томіленко, керівник Спілки журналістів, Київ

Сяє зірка св. п. Василя Сліпака

Посилаю до „Свободи“ нашу родинну різдвяну картку, випущену на наше прохання в пам'ять соліста Паризької національної опери Василя Сліпака (баритон), який загинув в боротьбі за волю України в бою на Донбасі від кулі снайпера. Автор композиції картки – Павло Власенко.

Артист народився у Львові 20 грудня 1974 року, у сім'ї Надії та Ярослава Сліпаків. Співати почав рано, вчився співу у Львівській державній академічній чоловічій хорівій капелі „Дударик“.

Ми щороку друкуємо і надсилаємо до рідних та близьких товаришів і знайомих різдвяні картки, присвячені Україні.

Славко Пігут, Кристал-Лейк, Іліной

Василь Сліпак на різдвяній картці.

Пресфонд „Свободи“ за грудень 2016 року		
Donations received as part of UNA Christmas Card project		
\$	ІМ'Я	МІСТО
100	Clebowicz, Walter	New Britain, CT
100	Jakubowycz, Daria	Brecksville, OH
100	Jarko, Mykola	Union, NJ
50	Badynskij, Raymond	Phoenix, AZ
50	Pawlenko, Helena	Brick, NJ
50	Wronskij, Wolodymyr	Greenlawn, NY
25	Beregulko, Pavel	Columbia, SC
25	Diaczuk, Zenko	Boonton, NJ
25	Durbak, Marie	Chicago, IL
25	Hrycyk, Hanna & Orest	Syracuse, NY
25	Humnicki, Michael	Murfreesboro, TN
25	Kusznir, Olga	Huntington Valley, PA
25	Levytska, Vera	New York, NY
25	Mosijczuk, Askold	Columbia, MD
25	Mychalczak, Mykola	Manlius, NY
25	Peleschuk, Stefan	Stamford, CT
25	Rasiak, Ruslan	Leesburg, VA
25	Wasylyszyn, Roman	Philadelphia, PA
25	Werbyckij, Irene	Woodside, NY
25	Zobniw, Lubomyr	Binghamton, NY
20	Hlynsky, Boris	Vienna, VA
20	Holub, Maria	Stuart, FL
20	Kilar, Roman & Tania	North Ft. Myers, FL
20	Lewycky, Sinaida	Glen Spey, NY
20	Oberyszyn, Jaroslaw	Jamaica, NY
20	Samotulka, Daria	Hillsborough, NJ
20	Sklepkowych, Oleh	Wyomissing, PA
15	Bubniak, Jaroslav & Oksana	Monroe, NY
15	Foltyn, Oksana	Covington, GA
15	Karawan, Oleh & Ivanka	Inverness, IL
15	Pidwerbetsky, Alex	Schenectady, NY
10	Babij, Maria	Willmantic, CT
10	Helbig, Julian	Venice, FL
10	Jennings, Maria	Greendale, WI
10	Kish, Steven	North Arlington, NJ
10	Leoczko, Natalia	Matthews, NC
10	Lysko, Martha & Wolodar	Cranbury, NJ
10	Poliszczuk, Anna	Cheektowaga, NY
10	Shmigel, Nadia	Briarwood, NY
10	Slysh, Roman	Raleigh, NC
10	Swanson, Ann	Palo Alto, CA
5	Kovalevsky, Nicholas	Tiffin, OH
5	Kulynych, Eugene	Villas, NJ
5	Mudry, Alexandra	Chicago, IL
РАЗОМ: \$1,115		
Щиро дякуємо всім жертводавцям за підтримку пресфонду „Свободи“!		

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Провели концерт коляд і щедрівок

Орися Олійник

ЕДМОНТОН, Альберта. – 22 січня вже 38-ий концерт коляд і щедрівок, який влаштувало Українське Музичне Товариство Альберти (УМТА), став частиною різдвяних свят в українській громаді Едмонтону. На концерті з'єдналися 11 різних хорів та ансамблів в одну співочу родину. Господарем концерту була Українська Православна Церква – Західна Єпархія, тож концерт відбувався в Православній катедрі св. Івана Хрестителя.

Концерт відкрився спільною колядою „Бог Предвічний“. Голова УМТА Люба Бойко-Белл привітала присутніх, а зокрема Владику Іларіона Рудника з Української Православної Церкви та Владику Давида Мотюка з Української Католицької Церкви.

Першим виступив збірний український православний хор (Катедра св. Івана, Собор св. Андрея, парафія св. Антонія, диригент Леся Чумер), який виконав коляди „З нами Бог“, „Коли зірда ясна“ та „Ой, рано-рано кури запіли“. Після цього д-р Олеся Маркевич перебрала rolę ведучої програми, переплітаючи концертні точки відомостями та коментарями про різдвяні звичаї. Текст підготувала Галина Котович, секретар УМТА.

„Рідна школа“ при парафії св. Юрія Переможця (диригент Лілея Волянська, директор школи Оля Миц) розпочала виступ спільною деклямацією, а відтак діти заспівали коляди „Бог ся рождає“ та „Гей, летить колядка“.

Дитячий хор Української православної катебри св. Івана (диригент Ірина Криницька) заспівав коляду „Спи Ісусе, спи“ та щедрівку „Ой, сивая та й зозуленька“.

Український народний хор

Хор „Рідної школи“ при парафії св. Юрія Переможця.

„Вітер“ (диригент Леся Погорецька) виконав коляди „Ой на річці, на Йордані“, „Сяють ясним світлом на небі зірки“ та „Коляду“. Жіночий квартет „Херувими“ (Андрея Лідер, Меланія Туржон, Петруся Тачинська та Катруся Тачинська) співав коляди

„Янголи в небі“ та „Дивная новина“.

Наступний виступ „Дідух“, був не співочий – це був уривок з книжки д-ра Ореста Талпаша про звичаї, пов'язані з дідухом та його місцем у різдвяних обрядах. Його прочитав Геньо Горбай.

Хор „Верховина“ Спілки Української Молоді. (Фото: Марко Левицький)

Вокальний ансамбль „Аколада“ (диригент Галина Лазурко) співав різдвяну колискову „Спи Ісусе, спи“ (солістка Саня Іараніс) та „Небо і земля“.

Хор Української католицької катебри св. Йосафата (диригент д-р М. Туржон) виконав коляди „Що то за предиво“, „Різдвяна ніч“ та „По всьому світі стала новина“. Хор „Верховина“ Спілки Української Молоді (диригент Орест Солтикевич) виконав коляди „Приходе Господь“ та „Дзвони“.

Прозвучав на концерті улюблений цілим світом „Щедрик“ (музика Миколи Леонтовича). Його заспівав хор „Капеля Кіріє“ (диригент д-р М. Туржон), як також коляду „Радуйтеся всі люди“. Відтак хор парафії св. Василя Великого (диригент Єлисавета Лісова-Андерсон) виступив з колядами „У Вифлеємі новина“, „З ночі опівночі“ та „Новая радість“. Концерт завершив хор „Дніпро“ (диригент Ірина Шмігельська), який заспівав „Ой, гордопишний панегосподарю“, „Три славні царі“ та „Щедрівка“.

Були виголошені подяки від голови УМТА Л. Бойко-Белл і пароха катебри св. Івана о. Стефана Семотюка, котрий запросив присутніх на перекуску в Культурному центрі св. Івана. Усі заспівали коляду „Во Вифлеємі“, котру написав (слова і музику) понад 100 років тому о. Остап Нижанківський. Слова твору не втратили актуальності: „Глянь оком щирим, о Божий Сину, на нашу землю, на Україну, зійшли їй з неба дар превеликий, щоб Тя славила во вічні віки“.

З нагоди концерту відбулася збірка добровільних датків на проект допомоги сиротинцям в Україні „Orphanage Project in Ukraine, care of Western Eparchy“, яка принесла 2,850 дол.

Відбувся конкурс деклямації

ДЖЕНКІНТАВН, Пенсильванія. – 4 лютого, з ініціативи Центру студій спадщини Патріярха Йосифа Сліпого, з підтримкою Релігійного Товариства Українців Католиків „Свята Софія“ США та у співпраці з „Нашою Українською Рідною Школою“ (НУРШ) проведено конкурс деклямації „Нова радість стала“ для учнів 6-12 класів, які з допомогою учителів та батьків підготували до цієї події 20 віршів українських поетів.

Конкурс відбувся в Українському Освітньо-Культурному Центрі. Молитвою подію відкрив о. Ігор Блощинський, парох церкви Благочиння Пресвятої Богородиці (Мелровз-Парк, Пенсильванія). Жюрі, до складу якого увійшли Оксана Крилюк, учителька літератури, та о. І. Блощинський, очолив видатний літературознавець, професор Ла Сальського та Пенсильванського університетів академік Леонід Рудницький. Жюрі оцінювало виступи 20 конкурсантів, які змагалися у двох вікових групах, за наступними критеріями: плавність деклямації, чіткість вимови, інтонація, артистичність виконання, драматизм деклямації, постава.

Переможцями стали: Анастасія Блощинська за прем'єрне виконання вірша Олександра Ірванця

„На тему Свят“ (молодша група) та Христина Зайшла за вірш „Святий вечір“ (старша група). Відзначені Діана Савчин за вірш „Різдвяної ночі“ (молодша група) та Наталія Бабійчук за вірш „Багато зір“ (старша група), Данило-Богдан Грейвз, Софія Бегей (молодша група) та Юстина Білецька, Віталій Білик, Ангеліна Соківка, Дарина Шніцер, Софія Пітула, Наталія Панчак (старша група).

Усіх учасників конкурсу було нагороджено дипломами та пода-

рунками товариства, а головний спонзор – Центр студій спадщини Патріярха Й. Сліпого – надав цінні нагороди лавреатам та переможцям. Голова жюрі Л. Рудницький зазначив, що участь у таких змаганнях вимагає „гарячого серця і холодного розуму“, що їх продемонстрували конкурсанти.

Директор Центру студій спадщини Патріярха Й. Сліпого Ірина Іванкович подякувала членам жюрі за підтримку поетичної ініціативи.

У листопаді 2016 року Центр студій спадщини Патріярха Й. Сліпого відзначив п'ятиліття своєї

діяльності. З ініціативи Центру було організовано конкурси деклямації „Per aspera ad astra“ до 50-ліття звільнення Патріярха Й. Сліпого, „Одна Сибір неісходима“ до 25-ліття виходу з підпілля Української Греко-Католицької Церкви, „Світе тихий, краю милий, моя Україно“ до 200-ліття від дня народження Тараса Шевченка, „Князь, що земні добра всі покинув“ з нагоди року Митрополита Андрея Шептицького та „Semper tiro“ з нагоди 150-ліття від дня народження Івана Франка.

Товариство „Свята Софія“ США

Члени жюрі та учасники конкурсу. (Фото: Стефан Фартушок)

Відслужили літію в пам'ять „Небесної сотні“

Левко Хмельковський

САВТ - БАВНД - БРУК, Нью-Джерсі. – 4 лютого у малій залі Української православної церкви св. Андрія Первозваного була відслужена літія в пам'ять „Небесної сотні“ і полеглих на війні з Росією. У залі було розгорнуто виставку фотографій полеглих з біографічними довідками і засвіченими лампадками.

Вечір відкрила директор Українського освітньо-історичного центру Української Православної Церкви США Наталія Гончаренко. Промовляв Архієпископ Даниїл, президент Консistorії УПЦ США. Під час літії йому співслужили численні священники. Були також настоятель

Білоруської автокефальної православної церкви Жировицької ікони Матері Божої о. Зиновій Жолобак і о. Мар'ян Чайківський з Російської Автокефальної Православної Церкви в Америці.

Присутні подивилися на документальний фільм Дам'яна Колодія „Воля або смерть“, який він зняв на Євромайдані у вогні і крові „Небесної сотні“. Це вже другий фільм Д. Колодія. Першим був фільм „Пома-ранчеві хроніки“. Кіномистець розповів про створення фільму і його значення для Америки і світу. Були присутні батьки кінохронікера Олена і Олег Колодії. Частування для гостей приготувало Сестрицтво Покрови (керівник Леся Сівко).

Зустрілися (зліва): Дам'ян Колодій, Владика Даниїл, батьки кінохронікера Олег і Олена Колодії. (Фото: Левко Хмельковський)

В Колумбійському Університеті відзначатимуть століття української державности

НЬО-ЙОРК. – 24-25 лютого в Колумбійському Університеті відбудеться міжнародна конференція під назвою „Українська державність 1917-1921 років: установи та постаті“, організована програмою українознавства Колумбійського Університету з участю Українського Інституту Америки в Нью-Йорку.

Доповідачі з України, Канади і Сполучених Штатів зберуться, щоб на академічному рівні відзначити століття української революції і заснування сучасної української держави, окреслюючи феномен української державности з огляду на тогочасні інституції та особистості.

Зокрема, учасники конференції розглядатимуть постаті видатних діячів Української Революції та Визвольних Змагань, таких як: Володимир Винниченко, Георгій Нарбут, Агатангел Кримський, Кирило Стеценко, Сергій Єфремов, Юрій Меженко, Павло Христюк та інші.

Окрему увагу буде приділено діяльності новостворених інституцій української держави, таких як: Українська Автокефальна Православна Церква, Спілка Визволення України, Національна Бібліотека, Українська Державна Академія Мистецтв та Київська Консерваторія.

Ця конференція буде найпершим зі серії науково-культур-

них заходів, якими відомі американські університети відзначатимуть століття української державности. Вона проводиться завдяки зусиллям та сприянню працівників українознавчої програми в Колумбії, зокрема д-ра Марка Андрейчика.

Українська програма Колумбійського Університету, яка є частиною Інституту ім. Гарімана, залучає до тісної співпраці низку нью-йоркських та інших українських культурних та наукових установ. Вона функціонує внаслідок щедрої підтримки української громади, зокрема, пожертвам меценатів Фонду Катедр Українознавства та українських установ, таких як: Петро Яцик, Осип та Люба Кладки, д-р Марія Фішер Слиж, д-р Степан та Тамара Тимкови, Володимир та Лідія Базарки, Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч“ у Нью-Йорку та інші.

Важливо й те, що міжнародна конференція у Колумбії випереджує низку заходів, які відбуватимуться у різних північно-американських наукових інституціях, що будуть присвячені століттю російської революції. Тим самим, поставивши тему українського державного будівництва у центр наукових досліджень, ця конференція змі-

(Закінчення на стор. 10)

Наукове Товариство ім. Шевченка

в Америці

запрошує

на доповідь

доктора філологічних наук

Олени Галети

професорки катедри теорії літератури

та порівняльного літературознавства

Львівського національного університету імені Івана Франка

професорки катедри культурології

Українського Католицького Університету

„УЯВНА ГАЛИЧИНА: особливості літературного ландшафту“

Не кожен територію можна назвати ландшафтом – лише ті, що наділені стійкими культурними смислами і здатні породжувати цілісну розповідь. Представлена у різномовних антологіях (англо-, німецько-, польсько- й україномовних), уявна Галичина постає з реальності фактів і квазі-реальності проєктів: з листів австрійських урядників, для яких Галицький край виглядав справжнім краєм світу, з творів народжених тут польських, єврейських та українських письменників, зі спогадів мандрівників, вояків та емігрантів. Міста і містечка, села й родинні маєтки, військові гарнізони, забуті цвинтарі і залізничні станції сплітаються у складну мережу значень, химерний культурний виріб, спонукаючи до пошуку відповіді на питання: той, хто вирушає у Галичину, – куди він зрештою потрапляє? Врешті, чим є уявна Галичина сьогодні: новим світом, породженим старими текстами, чи новим текстом, породженим старими світами?

в неділю, 26 лютого 2017 року

о 2-й годині по пол.

в будинку НТШ

63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)

New York, NY 10003

Наукове Товариство ім. Шевченка

в Америці

запрошує

на

доповідь

Професора Єйльського університету

Гарві Голдבלата

“и Бог от всѣх сторон и частий христианства хулится”: відлуння Святого письма у посланнях Івана Вишенського

Професор Гарві Голдблат - автор численних публікацій про літературну спадщину середніх віків слов'янського світу.

Збірка есеїв проф. Голдבלата

про українського ченця і полеміста

Івана Вишенського

вийде друком в 2018 році

у київському видавництві «Критика».

в суботу, 25 лютого 2017 року

о 5-й годині по пол.

в будинку НТШ

63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)

New York, NY 10003

ПОДІЇ В УКРАЇНІ

Американець допоміг відвідати воїнів

Зустріч з воїнами лінії оборони. У центрі – Віктор Овчаренко. (Фото: Олександр Вівчарик)

Олександр Вівчарик

СМІЛА, Черкаська область. – 16 січня з поїздки в зону бойових дій повернулися добровольці міста. Вони побували у кількох бойових підрозділах, де несуть службу їхні земляки. Поїхати допоміг громадянин США Джозеф Расмусен, який живе в Мілвокі, Висконсин, одружився з українкою Любою з Черкас, почав будувати в Черкасах хату. У перших днях нового року у Расмусенів гостював громадський активіст зі Сміли Віктор Овчаренко. Він показав їм відеофільм про поїздки добровольців на Донбас, який настільки вразив американця, що пішов у сусідню кімнату і приніс 10 тис. грн., які попросив використати на подарунки українським воякам.

Мешканці Сміли також впродовж декількох тижнів збирали гроші, колядували на міському базарі. За зібрані гроші придбали пальне на дорогу, 200 кілограмів мандаринів, узяли з собою також домашні страви, 50 ляльок-мотанок „Оберіг воїна“, які

виготовили майстрині під керівництвом Марини Філь.

До збору подарунків долучилися творчі колективи міста, учасники війни, парафіяни Української автокефальної православної церкви Різдва Іоанна Хрестителя, громадські організації „Самооборона Смілянського Майдану „Січ“ та „Територія гідності“, народний аматорський театр „Перевесло“, козаки смілянської сотні ім. Василя Бурки.

Військовий капелян, протоієрей Михайло Шевчук сказав: „Зараз ситуація на передовій уже не така, як була два роки тому. Воїни одягнуті, озброєні, забезпечені основними продуктами харчування. Але кожному хочеться чогось домашнього“.

Учасники поїздки подолали шлях від Широкиного до Авдіївки. Під час кожної зустрічі звучали святкові колядки співочої сотні Смілянщини. У свою чергу військовики передали свої вітання землякам та підписали державні прапори для шкільних музеїв.

Розпочато „Рік УПА на Тернопіллі“

Наталія Бойко

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – Краєзнавчий музей та районний центр позашкільної освіти розпочали відзначення 75-ої річниці від дня створення УПА спільним заходом під назвою „Коли ви вмирили, вам сурми не грали“.

Вступне слово промовила директор центру Олена Різник. Історичну довідку про УПА та Романа Шухевича надала старший науковий співробітник музею Оксана Голян. Прозірки про УПА підготувала лектор-екскурсовод музею Вікторія Порохняк. Студент Львівського національного університету Тарас Андрійв прочитав звернення від імені Р. Шухевича до української молоді.

Світлана Олександрович виконала пісню „Лелеча доля“. Євгенія Кізима – родичка зв'язкової Р. Шухевича Галини Дидик – поділилася спогадами про героїчну зв'язкову та її оточення і закликала молодих людей записувати розповіді старших в родині, аби зберегти їх для історії. Вона прочитала вірш Богдана Лепкого „Лежимо у гробах при дорозі“.

Випускники театру „Взори“ зіграли уривок з вистави о. Зіновія Карася „Зв'язкова генерала“ (керівник театру О. Різник). Ролі Г. Дидик зіграла студентка Прикарпатського університету ім. Василя Стефаника Соломія Білоус. Інші ролі виконували Ірина Щудлак, Тарас Заводецький, Микола Марущак і Віталій Фіголь.

Народна аматорська капеля „Боян“ (керівник Юрій Васенко) виконала пісню „Коли ви вмирили, вам сурми не грали“.

Переможці літературного конкурсу „Казка мого життя“ Катерина Паньків, Лідія Цюпера та Засадко Богдан отримали грамоти та подарунки, які вручив громадський діяч Валентин Наливайченко.

Музейники підготували виставки „Роман Шухевич – Головнокомандувач УПА“ (за матеріалами київського філателіста Олександра Канівця), „Галина Дидик – остання зв'язкова генерала“, виставку портретів героїв національно-визвольної боротьби та книжкову виставку за матеріалами видавництва „Літопис УПА“.

Так розпочався „Рік УПА на Тернопіллі“.

Випускники фолклорного театру „Взори“. (Фото: Зіна Токарська)

Подарували телефони сиротам

Євген Цимбалюк

ЛУЦЬК, Волинська область. – У Луцьку діти воїнів, які загинули на сході України, отримали сучасні мобільні телефони. Такий подарунок надійшов з Німеччини, де провели благодійний концерт з участю українських та німецьких творчих колективів, а зібрані фонди вирішили передати на Волинь.

Голова спілки „Мости в Укра-

їну“, почесний професор Національного університету ім. Лесі Українки Карл-Герман Крог, з ініціативи якого відбулася акція, зазначив: „Це подарунки дітям, щоб їхнє життя, позначене горем, стало трішечки кращим“.

Вручили дітям подарунки 14 січня міський голова Микола Романюк та координатор проєктів німецької спілки „Мости в Україну“ Олександр Міщук.

В Колумбійському..

(Закінчення зі стор. 9)

нить перспективу, з якої вчені розглядатимуть вікопомні події сторічної давнини.

Серед доповідачів конференції, яка розпочнеться у п'ятницю 24-го лютого о годині 1:30 у International Affairs Building (420 W. 118th St., заля на 15-му поверсі), будуть: Андрій Фединський, Олена Галета, Тамара Гундорова, Олег Ільницький, Валентина Хархун, Мирослава Мудрак, Віктор Остапчук, Марко Стех, Максим Тарнавський, Меланія Терджен, Марк фон Гаген, Зенон Василів.

Програма конференції завершиться концертом, який відбудеться в Українському Інституті Америки (2 E. 79th St.) 25-го лютого о годині 7:30 вечором з участю Андріє Людвіг (меццо-сопрано), Моніки Виче (сопрано) та Альберта Кривольта (фортепіано). Вхід вільний після реєстрації за адресою <http://ukrainianinstitute.org/event/ukrainian-art-song-concert/>. На колумбійську конференцію запрошуються всі бажаючі. Вхід вільний. Додакову інформацію про конференцію можна отримати з інтернету за адресою: www.harriman.columbia.edu/events/upcoming або по телефону 212-854-4697.

Відкрито літературний салон

Світлана Орел

КРОПИВНИЦЬКИЙ. – 3 лютого, коли світ відзначав 120-річчя поета й філософа Євгена Маланюка, в Українській гімназії ім. Тараса Шевченка відкрили літературний салон. Міський голова Андрій Райкович зауважив: „Мені доводилось відкривати заводи і цехи, але літературний салон – вперше“.

На зустріч завітали професори Григорій Ключек та Володимир Панченко, розповіді яких перенесли присутніх у Єлисаветград початку ХХ ст., де у реальному училищі

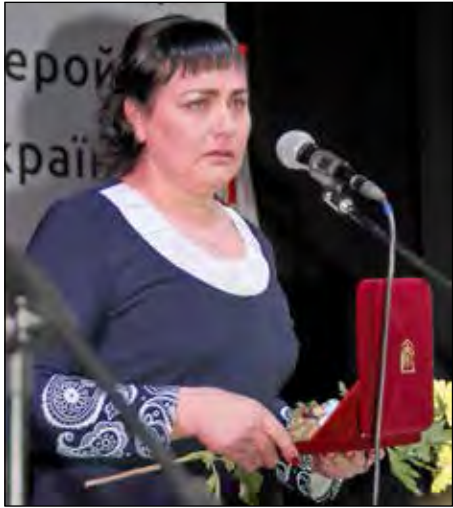
навчався майбутній поет, у Чехословаччину, де він, уже емігрант-студент, зустрів кохання свого життя Зою Равич, в далеку Америку, де він був „найкращим поетом серед інженерів, і найкращим інженером серед поетів“.

Зустріч вела кандидат філологічних наук Оксана Гольник. Поезії Є. Маланюка читали старшокласники з різних шкіл міста. Кожен виступ був композиційно довершеним, але найбільше оплесків отримали Олександр Касьянов з 26-ої школи та учитель фізичної культури з школи ч. 12 Валентин Бондаренко.

Виступає ансамбль скрипалів музичної школи ім. Генриха Нейгауза.

Народна нагорода знайшла героїв

Надія Момот, дружина Ігоря Момота.

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – 10 лютого в Будинку культури ім. Івана Кулика 15 воїнів з усієї України отримали ордени „Народний герой України“.

Орден „Народний герой України“ – українська недержавна нагорода, запроваджена у 2015 році з ініціативи добровольця Андрія Боечка та ювеліра Дмитра Щербакова. Нагорода виконана у двох модифікаціях: червоно-чорна стрічка на колодці – для воїнів, жовто-блакитна стрічка на колодці – для добровольців і медиків. Орден виготовлений зі срібла, кожна нагорода має індивідуальний номер та елементи захисту. Усього виготовлено понад 100 орденів. Срібло для їх виготовлення збирали представники 16 країн світу. Український боксер В'ячеслав Узелков передав свою срібну медаль, яку отримав на Чемпіонаті Європи з боксу 2002 року. Срібло на виготовлення ордену може віддати будь-хто.

„Мета цього нагородження – не забути і відзначити героїв цієї війни. Не усі з них відзначені на державному рівні. Наприклад, Юрій Соболев, який третій рік воює на передовій, захищав Донецьке летовище, вивозив поранених, а в нього немає державних нагород. Найголовніше – показати цим людям, що вони нам дуже потрібні“.

Нагороджені орденом „Народний Герой України“. (Фото: Олександр Костирко)

ні, що ми їх шануємо й любимо“, – каже Віолета Кіртока, організаторка церемонії нагородження.

Із молитвою, хвилиною мовчання, сльозами, спогадами та з вірою у перемогу над ворогом проходила церемонія. На вручення орденів з'їхалися бійці з усієї України, їхні родини, друзі, добровольці, а також сім'ї тих героїв, які загинули в зоні бойових дій. Тож були спогади та розповіді про героїв, які отримували нагороди. Вручали нагороди доброволець Олена Шевцова та батько героя „Небесної сотні“ Устима Голоднюка – Володимир Голоднюк.

Нагороди отримали Роман (знаний лише як „Грім“) з Центру спеціальних операцій „Альфа“, Олександр Пономарів з 79-ої високомобільної десантної бригади, залого гелікоптера Мі-8: Сергій Кужельюк, Андрій Абракітов, Василь Мулик, а також Олег Копичинський з 30-ої механізованої бригади, Євген Сидоренко – начальник бронетанкової служби озброєння оперативного командування „Південь“, Василь Шуруп з Української добровольчої армії.

Посмертно нагороджені Сергій Шилов („Грин“) з Української добровольчої армії, Олександр Панченко (зведений беркутівський загін), Юрій Соболев – 79-та висо-

комобільна десантна бригада, Сергій Шахських („Булька“) з 11-го батальйону, Олександр Черніков з 25-ої високомобільної десантної бригади.

Серед нагороджених посмертно – прикордонник, генерал-майор Ігор Момот та 23-річний капітан з Умані Андрій Кизило. Нагороди отримували їхні дружини. „Це визнання народу, люди пам'ятають його героїзм та подвиги, – сказала про І. Момота його дружина Надія. – Він спав в одному наметі з солдатами, їв з ними з одного казанка, він жив їхнім життям. Покажіть мені ще одного такого генерала.“

Генерал-майор І. Момот очолював Навчальний центр підготовки молодших спеціалістів „Оршанець“ біля Черкас Державної прикордонної служби України. Він особисто сформував та очолював мотоманеврену групу Навчального центру. Група виконувала завдання з охорони державного кордону на найбільш вразливих ділянках.

Підрозділ під його командуванням неодноразово вступав в бій з незаконними військовими формуваннями. І. Момот загинув 11 липня 2014 року внаслідок ракетної атаки біля Зеленопілля. 12 липня 2014 року Президент України Петро Порошенко посмертно присвоїв наступне військове звання І. Момоту та зазначив, що його ім'я буде присвоєне одній з прикордонних частин України. Сьогодні ім'я генерал-майора І. Момота носить Навчальний центр, який він очолював.

23-річний капітан А. Кизило загинув в боях за Авдіївську промислову зону. Отримати почесну народну нагороду до Черкас приїхали з Умані його дружина Оксана та двоюрідна сестра Вікторія Михайлюк-Врачинська.

Попередня церемонія нагородження відбулася у грудні 2016 року у Краматорську. У березні нагородження героїв планують провести у Маріуполі.

На кінофестивалі в Києві визначили переможців

Георгій Лук'янчук

КИЇВ. – 30 листопада 2016 року завершився XIV міжнародний фестиваль документальних фільмів „Кінолітопис“. Фестиваль, який відновився після довгої перерви у п'ять років, тривав цілий тиждень, а заключна частина його пройшла

в синьому залі Будинку кіно.

„Кінолітопис“ був розпочатий 15 років тому. За цей час з столичного явища він перетворився у всеукраїнський, а згодом вийшов і на міжнародний рівень: фільми-переможці з успіхом демонструвалися в Японії, Болгарії, Молдові, Росії.

Фестиваль відкриває нові імена у вітчизняному кіномистецтві і за кордоном. Він має нагороди: „Золота Софійська фреска“, „Золотий кадр“, студентську відзнаку „Початок“ та засновану цього року Нагороду ім. Миколи Вінграновського.

Організаторами фестивалю стали громадська організація „Літопис“, Центральний кінофотофоноархів України ім. Гордія Пшеничного, Національна спілка кінематографістів України, Науковий центр

Іван Драч і режисер Лариса Єфіменко на святкуванні 80-річчя поета. (Фото: Георгій Лук'янчук)

(Закінчення на стор. 18)

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТНОЇ СПІЛКИ NOVA UA

відбудуться в:

Неділю, 26-го лютого 2017 року

о 1:00-ій годині по полудні

В Українській Централі
240 Hope Avenue
Passaic, NJ 07055

ПОСТАТІ

Іван Лучечко став благодійником свого села

Марія Гев

Я хочу розповісти про свого односельчана, а тепер жителя США Івана Лучечка. Він народився 22 жовтня 1928 року в селі Горуцьке (тепер – Гірське) Миколаївського району, що на Львівщині. Своє навчання у сільській школі розпочав ще за польської окупації, а п'яту класу вже закінчив за російсько-більшовицької влади. У 1941-1944 роках навчався у Стрийській гімназії. Батьки Михайло і Марія сприяли навчанню свого єдиного сина.

У серпні 1944 року в селі Горуцько німці забрали молодих чоловіків і під конвоем повели в Дрогобич на збірний пункт. Серед них був і 15-літній І. Лучечко. Так він потрапив у Гамбург, де працював на суднобудівному заводі. Це був час суворого вишколу і гартування, довгих годин виснажливої праці, пізнання людських характерів і знущань. Коли 8 травня 1945 року прийшла звістка про капітуляцію Німеччини, І. Лучечко у зв'язку з непростотою ситуацією на радянській території, вирішив податися на захід.

Упродовж 1945-1950 років він проживав в українському таборі Гайденау. У цьому ж таборі закінчив гімназію і у 1950 році виїхав до Америки. Коли розпочалася Корейська війна, чотири роки служив в американській військовій авіації, досконаліше вивчив англійську мову, отримав громадянство США 5 листопада 1953 року. А вже після армії отримав стипендію і вступив на навчання в Колумбійський університет, закінчив аспірантуру у відділі історії Східної Європи і бібліотекознавства, здобув ступені магістра бібліотекознавства та політології. Три роки він викладав в Колумбійському університеті, згодом у Стейтовому коледжі у Джерзі-Ситі, Нью-Джерзі, 32 роки був заступником директора бібліотеки.

У 1981 році І. Лучечко одержав першу нагороду Українського Наукового Інституту Гарвардського університету за англomовну бібліографічну монографію „Російсько-українська проблема 1917-1921 років: класифікований й анований довідник про советський політичний репортаж у „Правді“.

З 1966 року І. Лучечко – невтомний мандрівник-історик – здійснив 30 подорожей як провідник туристичних груп нью-йоркської агенції „Кобаснюк“. Таким чином подорожував і до Радянського Союзу, мав можливість відвідати і свою маленьку батьківщину. Проте 5 березня 1982 року, після доповіді-дискусії на тему „Позитиви і негативи поїздок в Україну“, радянське посольство перестало видавати І.

Лучечкові візи на туристичні маршрути „США-Радянський Союз“.

Після повернення І. Лучечко неодноразово виступав у Нью-Йорку, в Українському Народному Домі з доповіддю про подорожі. Пожертви, які були зібрані під час цих виступів, призначалися на стипендійну акцію Союзу Українок Америки для студентів східної діаспори.

Багоме місце в житті І. Лучечка займає діяльність в Українському Музеї в Нью-Йорку. У 1986-1988 роках він був членом управи музею, в 1986-1987 роках – секретарем в ексекутиві, у 1996-2000 роках головою управи.

І. Лучечко – провідний член Пласту в Джерзі-Ситі (був станичним) і член пластового загону „Червона Калина“, член дирекції кредитової спілки „Самопоміч“ у Джерзі-Ситі, співак хору „Думка“ (у 1957-1967 роках) і хору церкви св. Юра в Нью-Йорку.

У 2007 році він упорядкував і передав архів „Червоної Калини“ (за 1925-2006 роки) Національній бібліотеці ім. Василя Стефаника у Львові.

Моє знайомство з І. Лучечком відбулося 4 липня 2004 року, коли він разом із своєю донькою Адріанною приїжджав в рідне Горуцько. Святкова зустріч відбулася в школі села. Своєю особисту бібліотеку він передав для постійного користування бібліотеці сільської школи. Значну частину матеріалу, яка увійшла в основу написання цієї статті, я почерпнула саме із цих джерел.

У листі до дирекції школи 28 травня 2001 року І. Лучечко писав: „Чим людина старша, тим частіше повертається спогадами і думками до свого дитинства й минулого. Для мене таким минулим є моє Горуцько й Україна“.

Разом з дружиною Ярославою (дівоче прізвище – Остап'як), яка родом з містечка Новий Лисець біля Івано-Франківська, виховали двох дочок – Роксолану та Адріану. В сім'ї заведено розмовляти тільки українською мовою. Подружжя внесло великий особистий вклад у підтримку української культури в США – на розвиток Українського Музею, заснування першої постійної катедри українознавства в університетах США, на видання підручників для народних і середніх шкіл України, багато інших.

Завдяки їм класа інформатики в рідній школі стала в особливий пошані, учні вчать працювати з комп'ютерами. Дізнавшись про відкриття в Гірському хороваї школи „Покров“ він допоміг придбати музичні інструменти. Значну допомогу подав на реконструкцію храму Покрови Пресвятої Богородиці та будівництво нової церкви свц. Миколая Чарнецького в селі.

Проф. Іван Лучечко. (Фото: архів „Свободи“)

У 2004 році подружжя зробило пожертви на будівництво Патріаршого собору Воскресіння Христового у Києві.

Спілкуючись зі мною, І. Лучечко вислав мені числа газети „Свобода“. З його підтримкою моя перша поетична збірка „Мелодії мого серця“ увійшла в бібліотеку тижневика „Свобода“, про що згадано в добірці „Книжки, надіслані до бібліотеки тижневика „Свобода“ 17 жовтня 2008 року. В рубриці „У світі поезій“ „Свободи“ 8 серпня 2008 року опублікувала мою добірку віршів „Щось рими сумно пов'язались“ із супроводжувачим листом І. Лучечка: „19-літня талановита дівчина Марічка Гев походить з мого родинного села Горуцько (переназваного за радянської влади на Гірське). Вона робить гарне враження надійної для України молодої людини. Ми з дружиною постараємось фінансово допомогти їй у студіюванні. Я певний, що перша згадка про неї в українській газеті США буде для неї великим заохоченням до дальшої праці“.

І. Лучечко підтримав мене у виданні моїх поетичних книг „Твоя королева часу“ (2009), „Світло довіри“ (2015) та нотного збірника авторських творів „Лети, моя пісню“ (2009). З його допомогою добрий приятель сім'ї Лучечків у США учитель Володимир Остап'як також долучився до видання мого творчого доробку. Це було для мене особливою несподіванкою і, звичайно, дало можливість донести своє поетичне слово до читачів вже у довершеному друкованому вигляді. Зараз я працюю викладачем у Львівській державній хороваї школі „Дударик“ ім. Миколи Кацала.

І. Лучечко дав мені свого роду путівку в життя. Мені дуже хочеться, щоб не тільки в Гірському, а й в США дізналися про добрі справи професора І. Лучечка.

Гірське, Львівська область

Вичерпне слово...

(Закінчення зі стор. 1)

ни; Обрис новітньої реальності.

Тема кожного розділу широко розгортається в низці підрозділів.

Головне завдання авторів полягало в тому, щоб вичерпно охарактеризувати нинішню військово-політичну ситуацію в Україні і довкола неї, а також запропонувати ефективні відповіді на виклики, перед якими опинилася українська державність і національна безпека.

Ці виклики і смертельні загрози для існування української нації – не нові, вони йдуть з глибини історії, від часів Переяславу, відколи Україну поглинула московська неволя. Це страшне минуле пустило глибоке коріння в нашу національну психіку, тому соборна українська самосвідомість так тяжко осягає істину, що воєнна загроза з боку Росії не зникне ніколи. Велика війна може початися у будь-який час, але на той момент Україна вже повинна мати далекосяжну стратегію, котра зробить цю війну для Росії безуспішною.

„Росія, – йдеться у ключовій статті збірника під редакцією академіка В. Горбуліна, – намагається втягнути нас у зрозуміле й комфортне для неї симетричне протистояння. Щоб ми витрачали час і гроші на стандартні озброєння. Щоб ми постійно тримали свою економіку в стані стресу. Щоб ми втягувалися в дорогу гонку озброєнь, якої ми в класичному вигляді виграти не можемо. Ми не можемо собі цього дозволити. Насамперед – ресурсно. Важливе запитання, що неминуче виникає в будь-якого читача: чи здатні нинішні еліти, військово-політичне керівництво країни прийняти цю нову реальність і мислити стратегічними, а не тактичними категоріями? Якщо еліти цього не усвідомлюють, якщо не здатні прийняти цю об'єктивну вимогу часу і запоруку схоронності нашої країни – не стане ні самих еліт, ні країни, якою вони управляють, бо тим самим створиться вікно для тієї масштабної агресії, якій вони не зможуть запобігти і на яку не зможуть відповісти.“

Відтак прийняття нової логіки діяльності – це не питання політичної дискусії, це екзистенціаль-

на рамка існування України, якій потрібна цілісна й новаторська стратегія боротьби з агресором. Основою цієї нової стратегії мають стати нестандартні дії (асиметричність), завдання ударів по найчутливіших місцях противника, інноваційність. Без цього в нашому довгому (а воно буде саме таким) протистоянні не перемогти... Мусимо знайти такі рішення, які, з одного боку, дозволять нам підтримувати високий рівень готовності військ і їхню здатність відбити пряму атаку, а з іншого – щоб це не знищило нашу економіку. Насамперед ми повинні радикально змінити систему ухвалення рішень у цій сфері. Нині ми зобов'язані говорити про необхідність створити військово-промисловою комісію на чолі з президентом. І уряд, як мінімум на рівні першого віце-прем'єр-міністра, повинен брати в цьому активну участь...

Ми повинні сформувати нову модель системи національної безпеки та оборони, здатну відповідати на виклики дня не тільки нинішнього, а й завтрашнього. Наше виживання залежить від того, чи будемо

ми до неї готові до війни з Росією. А це – завдання стратегічне. Якщо ми не зрозуміємо, що повинні займати активнішу позицію – не тільки захищатися, а й контратакувати (нав'язуючи свій порядок денний на всіх фронтах протистояння), якщо ми й далі ігноруватимемо стратегічне планування, якщо не усвідомимо потенціалу розвитку інноваційних військових технологій (усвідомимо не на словах – тут у нас усе нормально, а в реальних рішеннях і діях), то в разі загострення військово-політичної ситуації ми можемо виявитися не просто беззахисними перед ворогом – наша недалекоглядність приведе до найтяжчих наслідків для країни“.

Стратегічне мислення, про яке говорить академік В. Горбулін, здатне стати зброєю України проти Росії, яка таким мисленням, керуючись винятково загарбницько-ординським інстинктом, не володіє.

(З повним текстом монографії можна ознайомитися на електронній адресі: http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/HW_druk_fin+site_changed-6e437.pdf)

ПЕРЕЖИТЕ І НЕЗАБУТЕ

Бути правим

Валерій Швець

Правими бути складно. Радикалізм правих лякає людей, тому фінансова і політична підтримка їх дій мінімальна. Але у критичний момент саме праві здійснюють вчинки, які різко пришвидшують процес політичної еволюції суспільства, перетворюючи його в революцію. Революція – це як операція для хворого. Потрібно все зробити, щоб її уникнути, але коли виникає загроза життю, то відмова від неї рівноцінна втраті самого життя. Революція 2013-2014 року в Україні означала битву за цивілізаційний вибір України: інтегрування в європейську цивілізацію, чи повернення до маргінальної північноазійської цивілізації, частиною якої ми вже були, з її нескінченими війнами і голодоморами, з її цілеспрямованим фізичним винищенням саме українського етносу, що тривав усе ХХ ст.

Разом з тим, праві – улюблений об'єкт спецслужб, оскільки при вмілому втручанні завжди можна спрямувати їхні дії не на користь суспільству. Гадаю, всі звернули увагу, що деякі праві організації Європи підтримують дії Московії з розхитування ситуації в Україні і в Європі. Як у „потрібний“ момент мобілізувались певні праві організації Польщі у галасливій кампанії з дискредитації України і українців. „Смерть українцям!“, – кричали деякі з поляків під час нещодавньої маніфестації в Перемишлі.

Пам'ятаю свої перші враження від

дій правих в Одесі. Це була, мабуть, весна 1990 року. У Дюківському парку відбувалося чергове масове зібрання. Оратори традиційно лякали владу, аж раптом посеред натовпу хтось підняв український прапор. На той час це було нечуване зухвальство. Прапор майорів над натовпом буквально лічені секунди. Якись дужі молодики вирвали його з рук прапороносця і на очах у натовпу пошматували.

Зібрання знову відновилося. Люди різного віку посеред натовпу взявшись за руки, створили велике коло. В його центрі знову з'явилась людина з високо піднятим українським прапором у руках. Хлопці, що пошматували попередній прапор, кинулись і до другого, але натовп їм це вже не дозволив. Так до кінця мітингу і майорів над людьми синьожовтий український прапор, нагадуючи його героїчну історію. Після мітингу я затримався на майдані, бо мою увагу привернув полковник міліції, навпроти якого півколом стояли з десяток молодиків – тих самих, що шматували прапор. Підійшовши ближче я зрозумів, що вони аналізували інцидент з прапором. Це були слухачі Одеської школи міліції. Так влада поборювала український націоналізм на самих початках його відкритих проявів.

В середині 1990-их років перевага надавалась вже вкиданню в засоби масової інформації завідомо неправдивої інформації про націоналістів в Одесі. Містом ширились чутки про можливі єврейські погроми,

що готуються „клятими націоналістами“.

Чимало подібних випадків в Одесі пригадалися мені, коли я прочитав у засобах масової інформації про скандування в Перемишлі: „Смерть українцям!“. Не поспішаймо з висновками. У українців і поляків є лише одна альтернатива: або разом загинути як нації, або разом перемогти. Права ідея набуває небаченої додаткової сили в світі, коли виходить за державні кордони і вже не роз'єднує, а об'єднує народи. Німецький націонал-соціалізм був ідеологією не тільки для німців але і для багатьох інших народів Європи, тому він становив таку колосальну загрозу для іншого світу, тому боротьба з ним не припиняється і досі. На відміну від нього, італійський фашизм ніколи не виходив за рамки Італії, тому про нього вже майже забули і ніхто не дорікає італійцям за їх націоналістичне минуле.

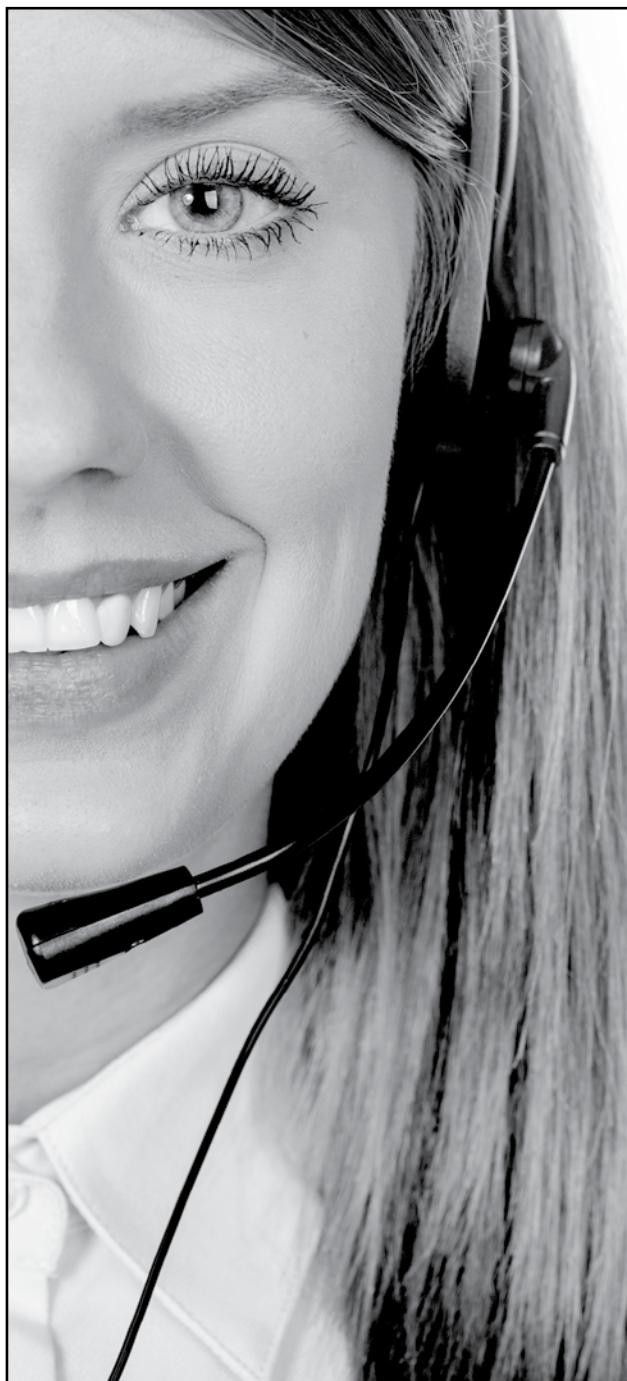
Політичне життя в Україні започаткували дві громадські організації: Товариство української мови ім. Тараса Шевченка і „Меморіал“, що виникли на початку 1989 року. Меморіал в Одесі так і не вийшов за межі інтелігентського гуртка, а Товариство української мови, знане в Одесі як „Південна громада“ була на початках доволі масовою організацією. Вона і стала основою для творення, десь через пів року, нової масовішої організації – Народного руху України (НРУ). Остання організація, що ставила перед собою політичну мету – приходу до влади, була привабливішою для людей різних національностей.

Часи політичних і економічних

катаклізмів завжди породжують у багатьох людей спокуску швидкого успіху, наприклад, розбагатіти або дістатись влади і тоді розбагатіти. Декому це вдавалось. Багатьом хотілось щось очолити: посада, печатка, право підпису на якихось паперах. За це варто було позмагатись. Кількість співголів в Одеському Народному русі досягло 11 осіб. Вони вже не вміщувались у президії. Але потім бажаючих щось очолити не зменшувався. Тоді на базі Народного руху почали творитись нові партії з посадами і печатками. Республіканська партія України, Демократична партія України, Партія зелених України, Селянська партія. Виникли аж чотири відверто націоналістичні партії: Конгрес українських націоналістів (КУН) – Бандерівці, Організація українських націоналістів (ОУН) – Мельниківці, ОУН в Україні – невідомо хто, Українська національна асамблея (УНА-УНСО). Нарешті на початку 1992 року на третьому з'їзді НРУ було прийняте абсолютно правильне рішення про перехід НРУ з статусу громадської організації у статус партії. Це вже передбачало і чітку відповідальну керівну вертикаль, і встановлене членство.

В реаліях Одеси життєвими у 1990-ті роки виявились дві партії: НРУ і КУН. Більшість провідників нових партій не розуміли, що не посада голови дає владу над людьми, а вміння реалізовувати їх цінності або, принаймні, інтереси, врешті, вміння працювати і керувати людьми. Як тільки люди відчують, що ти починаєш працювати на себе,

(Закінчення на стор. 17)

Ваш Банк продали... ЗНОВУ?

UKRFCU - ті самі власники вірно служать громаді з 1952 року

Заощаджуйте з UKRFCU - порівняйте наші ставки	
9 MONTH SHARE CERTIFICATE 1.09% Interest Rate 1.10% APY*	17 MONTH SHARE CERTIFICATE 1.39% Interest Rate 1.40% APY*
24 MONTH SHARE CERTIFICATE My Choice "Bump Up" Option** 1.24% Interest Rate 1.25% APY*	60 MONTH SHARE CERTIFICATE My Choice "Bump Up" Option** 2.37% Interest Rate 2.40% APY*

Розбудуйте своє майбутнє з UKRFCU!

DISCLOSURE:

*APY = Annual Percentage Yield. **My Choice allows a one-time rate increase corresponding with current advertised 24-month or 60-month UKRFCU certificates. The new rate will remain in effect until the certificate maturity date. \$500 minimum balance required to open and earn APY. A penalty may be imposed for early withdrawals. Rates displayed are accurate as of 02/03/2017 and subject to change without notice. Must be member or sign-up for membership in the UKRFCU to qualify. New memberships are subject to UKRFCU membership terms and disclosures (see membership eligibility at www.ukrfcu.com or inquire at any UKRFCU location).

Federally Insured by NCUA

UKRFCU
Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union

215-725-4430

***Looking to buy
a new car?***

New car* loan special – up to 5 year term.

1.99% APR

AUTO LOANS

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003
Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org
Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

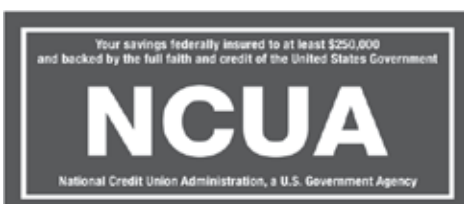
Conveniently located branches:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636

UNIONDALE: 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097

ASTORIA: 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458

LINDENHURST: 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

SRNYFCU NMLS# 699320

*New cars – up to 85% of Purchase Price, \$50,000.00 maximum per loan.

Вісті Фундації ім. Івана Багряного Лютий 2017 року, ч. 197

Закінчився конкурс „Золотий бумеранг“

Починаючи з жовтня 2016 року, тривав конкурс „Золотий бумеранг“, який організували Український фонд культури, редакція тижневика „Слово Просвіти“ та Фундація ім. Івана Багряного (США) до 110-річчя Івана Багряного. Учасникам конкурсу пропонувалося відповісти на 10 запитань з біографії та художньої творчості видатного письменника і політика, а також про те, яку роль здатні відіграти його прозорливі ідеї й настанови в непростому сучасному житті сучасної України.

Жюрі отримало небайдужі, зацікавлені відгуки шанувальників творчості І. Багряного, читачів різного віку, учнів та студентів, людей пенсійного віку. Іноді це були не просто короткі відповіді на запитання, а розлогі роздуми з приводу порушених тем.

Конкурс був відкритим. Отримуючи листи, вивчаючи та аналізуючи їх, „Слово Просвіти“ спілкувалося з авторами, навіть підказувало шлях до відповідей, вміщували уривки з відповідей.

Конкурс „Золотий бумеранг“ був добрим стимулом не тільки перевірити й закріпити власні знання з біографії, творчої спадщини улюбленого письменника, автора широко відомих книг „Тигролови“, „Сад Гетсиманський“, „Огненне коло“, „Маруся Богуславка“, „Людина біжить над прірвою“, памфлета „Чому я не хочу вертатися до СРСР?“, тобто драматичного й трагічного минулого, а й спробу-

вати аналітично помислити сучасні реалії та майбутнє України. Адже з багатьох важливих суспільних питань І. Багряний виявився пророком. Його ідеї затребувані й нині.

Дехто з конкурсантів, не встигаючи відповісти на запитання або залучаючи до конкурсу і своїх знайомих, просив продовжити його до кінця 2016 року. Жюрі пішло назустріч цим побажанням, відклавши завершення з 2 жовтня – дня народження І. Багряного – на пізніше. Але в кінцевому підсумку було визнано за доцільне все ж завершити конкурс в листопаді 2016 року.

Отже, настав час підбити підсумки. Жюрі не може присуджувати конкурсантові перше, друге чи навіть третє місце (таких найбільше), якщо його відповіді на запитання не повні, не конкретні. Хоч загалом правильні й цікаві. Не кажемо вже про те, що у деяких відповідях є суттєві помилки: наприклад, зазначається, що І. Багряний народився в селі Куземині (насправді – в Охтирці) 1907 року (насправді – 1906). Очевидно, ці учасники конкурсу користувалися хибними джерелами, які, на жаль, поширені в деяких публікаціях.

Своєрідним каменем спотикання для конкурсантів став Багрянівський вислів: „Не стремімося моментально доконати грандіозні речі й моментально досягти нашої мети. Це неможливо. Наша мета така велика, що осягти її моментально неможливо (зразу! мов-

ляв, а як ні, то й забавки полишім). Робім речі малі. Але робім уперто, системно й наполегливо. Кожен один крок є малий, але ним проходять землею люди“.

Цікаво (і дуже важливо), що всі конкурсанти цілком поділяли цю думку, розвивали її по-своєму. Але звідки взято наведений вислів? З художнього твору? З публіцистики? Ні, з творчої спадщини письменника „Велика справа потребує великого серця“. Це сторінки нотатників І. Багряного („Іван Багряний: нове й маловідоме“, книга друга, стор. 559, Київ, „Смолоскип“, 2013).

Не закріплюючи за учасниками того чи іншого місця, жюрі визнало переможцями конкурсантів (їхні прізвища подаємо за абеткою): Бернадська Ангеліна (с. Володарка Київської обл.), Богдан Оксана (с. Комиші Охтирського району Сумської обл.), Тетяна Галело (Хорошів, Житомирської обл.), Зиновій Гаєцький (с. Лісневичі Пустомитівського району Львівської обл.), Марія Гнатюк (с. Боратин Луцького району Волинської обл.), Світлана Гулакова (Маріупіль Донецької обл.), Іван Гулей (с. Базар Чортківського району Тернопільської обл.), Катерина Зайцева (Київ), Олена Колосова (Нікопіль Дніпропетровської обл.), Іван Малашевич (Черняхів Житомирської обл.), Марія Мангер (с. Панка Сторожинецького району Чернігівської обл.), Наталія Музиченко (Бровари Київської обл.),

Юлія Куць (с. Копилля Маневицького району Волинської обл.), Петро Петренко (Маріупіль Донецької обл.), Олександр Пономаренко (Васильків Київської обл.), Василь Притулюк (Луцьк), Настасія Рязанцева (с. Володимирівна Волноваського району Донецької обл.), Олександр Скиба (Охтирка Сумської обл.), Вікторія Самборин (с. Білоцерківці Бобровицького району Чернігівської обл.), Валентина Семеняк (с. Великі Гаї Тернопільської обл.), Світлана Солонна (Градизьк Глобинського району Полтавської обл.), Роман Стефанишин (Львів), Валентина Томілович (Дубровиця Рівненської обл.), Вікторія Тютюнник (с. Козова Тернопільської обл.), Олександр Тютюнник (Жашків Черкаської обл.), Олена Шапошникова (Харків), Анна Штогрін (Київ), Любов Ярема (с. Острів Тернопільського району Тернопільської обл.).

Майже 30 переможців, а нагороджених місць було всього п'ять. Тут жюрі пішло на компроміс, розширивши можливість конкурсантів бути серед відзначених, не беручи до уваги їхні окремі прорахунки при відповідях на запитання. Сподіваємося, що наше рішення оптимальне.

Усі названі конкурсанти отримують безкоштовну передплату тижневика „Слово Просвіти“ на 2017 рік. Щиро дякуємо за активну участь у конкурсі „Золотий бумеранг“!

Український фонд культури

Олена Шапошникова: Багряний був провидцем

Тижневик „Слово Просвіти“ у 2016 році надавав сторінки для виступів учасників всеукраїнського конкурсу „Золотий бумеранг“, присвяченого 110-річчю з дня народження Івана Багряного. Серед переможців конкурсу – Олена Шапошникова, аспірантка кафедри історії української літератури Харківського національного університету ім. Василя Каразіна, методист аналітично-організаційного відділу навчально-методичного центру. Тема її дисертаційного дослідження – „Художня антропологія романів Івана Багряного“. Нижче наведено окремі витяги з відповідей О. Шапошникової на конкурсні запитання.

Прибране прізвище Багряного є спорідненим зі словом „багрянниця“. Чи випадковий цей збіг? Чи є то пророцтвом? Багрянницю – одяг

багряного кольору, згідно з текстом Євангелії, надягли на Ісуса Христа. Отже, „бути багрянцем, у багрянці“ – це свідомий вибір шляху духовно-

го сходження і страждання, а поза тим – шляху до полонення людських душ і майбутнього безсмертя. Без сумніву, „Багряний“ – надзвичайно вдалий псевдонім: він характеризує пристрасну, темпераментну, максималістську натуру письменника і громадського діяча, який виступав за життя як горіння (на противагу гниттю, тлінню), за активну життєву позицію, виражену у героїчній, жертвовній діяльності на благо народу.

Роман „Тигролови“ спочатку було названо „Звіролови“ (у 1944 році в скороченому вигляді надруковано у львівському журналі „Вечірня година“, а в 1946 році перевидано під назвою „Тигролови“ у повному обсязі). Згодом у Канаді, Англії та США вийшли переклади англійською мовою („The Hunters and Hunted“ – „Мисливці і польовані“, точніше „Переслідувачі й переслідувані“). „Тигролови“ англійською мовою вперше вийшли друком у Канаді – у видавництві „Burns and MacEachern“ у Лондоні, а також у США (видавництво „St. Martin Press“ у Нью-Йорку). У 1960-их роках роман „Тигролови“ в перекладах різними мовами виходив кількома накладками, загалом понад 1 млн. примірників.

З передбачень І. Багряного передусім здійснилося передбачення неминучості утвердження України як незалежної держави: „Сьогодні є українська нація! Завтра буде Українська Держава“.

І на сьогодні залишається вирі-

шальною роллю особистості в історії – тієї, котра буде здатна згуртувати народ. Пробудити приспану самосвідомість, працювати не для власного збагачення, як це ми бачимо на прикладі багатьох нинішніх політиків, а щоб залишитися в пам'яті вдячних нащадків. Головний знак здорового суспільства, якого маємо прагнути, це існування культу Матері і Дитини. Згадаймо пророчі слова І. Багряного в замітці до сатиричної п'єси „Генерал“: „2041 рік. Київ. Сонячний Київ – серце сонячної, свободної і, нарешті, радісної моєї України. Епоха культу матері і дитини“.

У 1991 році, коли Верховна Рада ухвалила Акт про державну незалежність України, ті, хто пам'ятав І. Багряного, шкодували, що він не дожив до цієї знаменної, історичної події, адже саме І. Багряний, як прозорливий мислитель і політичний діяч, голова Національної Ради в екзилі, по праву міг би очолити нашу оновлену державу.

Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:

**Bahriany Foundation
19669 Villa Rosa Loop
Fort Myers, FL 33967**

Сторінку редагує Олексій Коновал.

Щиро дякуємо за підтримку Фундації!

Від часу появи попередньої сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви на різні цілі такі особи: 1,000 дол. – **Оксана Мостович** (з них по 300 дол. жертвам війни, для „Березіля“ в Харкові та Анатолія Сазанського – для культурної діяльності в Миргороді та 100 дол. для Фундації), 700 дол. – **Галина Свічковська** (з них 400 дол. для Фундації та 300 дол. для журналу „Березіля“), по 250 дол. – **Юрій Татарко** (з них 200 дол. для Ліги Українських Меценатів на конкурс української мови та 50 дол. для Фундації), **Іларіон Хейлик** на пакунок харчів для родини, яка втратила сина чи зятя, **Софія Петруша** (з них по 50 дол. сиротам, війнам, часописові „Бористен“, Фун-

дації та на книгу „Українські воїни добра і правди“), **Раїса Кохно** для сиріт та для воїнів, **Ніна Сакун** (з них 200 дол. для Фундації та 50 дол. на інші цілі), 140 дол. – **Федір Гайовий** (з них 100 дол. для Фундації та 40 дол. для Товариства Української Мови (ТУМ), по 100 дол. **Людмила Доброноженко** на побудову пам'ятника Івана Багряного та **Ірина Щерба** – для Фундації, 75 дол. – **Олександр Влащенко** для сиріт та 50 дол. – **Юрій Темницький**.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати видавництвам та пресі України, пораненим воякам та їх родинам, сиротам та іншим.

Чотири кроки...

(Закінчення зі стор. 2)

Як Захід може допомогти

Захід може допомогти українським реформаторам в їхній боротьбі з олігархами. Так сталося, що податкові гавані в США, Великобританії та ЕС обслуговують олігархів і клептократів в Україні та за її межами. Щоб стратегія використання угод про визнання провини спрацювала, західні правоохоронні органи повинні надавати своїм українським колегам інформацію про офшорні накопичення олігархів.

Зобов'язання Заходу взятися до таких рішучих дій зробить для майбутнього України більше, ніж чергова серія семінарів з питань верховенства права в Києві чи ще один пакет фінансової допомоги від Міжнародного валютного фонду з урочистими обіцянками правлячих еліт змінитися.

Але чи є в цього пляну шанс?

На жаль, в Україні, де хижі плутократи вкоренилися настільки міц-

но, зробити це буде нелегко. Ймовірність того, що молоді українські реформатори здобудуть парламентську більшість і зформуєть уряд протягом найближчих п'яти років, низька. Навіть якщо їм це вдасться, вони можуть не знайти значної підтримки з-за кордону. Поки Західна Європа розбирається з власними економічними потрясіннями і популістською агітацією, а В. Путін підлецується до Вашингтону, підтримка реформ в Україні не є пріоритетом у списку справ Заходу.

Проте вже зараз можна побачити провісники змін. З часу Революції Гідності на Майдані в 2014-му не припиняється розвиток українського громадянського суспільства. У парламенті воно представлене депутатами-єврооптимістами, молоді провідники з числа яких могли б одного дня закласти підвалини надійної і незалежної опозиції, здатної повалити давно домінуючу політичну класу України.

За іронією долі, Кремль мимохіть зробив такий сценарій імовірнішим. Путінська війна в Україні відрізала від країни найбільш проросійські території. Електорат у цих регіонах та їхні представники у Києві давно

перешкоджали прозахідним лідерам-реформаторам здобути й консолідувати владу на національному рівні.

Врешті-решт, саме від українського народу залежить, чи вдасться змістити чинних політичних господарів і поставити на чолі країни реформаторів. Поки громадяни не зроблять перший крок, жоден з наступних трьох не можна буде реалізувати. Можливо, українська демократія недосконала. Але, на відміну від Росії, вибори тут мають значення; як і раніше, люди мають право вибирати, хто ними керуватиме. Завдяки новим провідникам, правильній політиці та невеликій допомозі Заходу, українці нарешті зможуть побачити, як епоха олігархів добігає кінця.

Львівський культурологічний журнал „І“

Майкл Стівен Фіш – професор політології Каліфорнійського університету в Берклі. (Текст написаний у співавторстві з Нілом А. Абрамсом, доктором філософії і політичних наук Каліфорнійського університету в Берклі, консультантом з політичних ризиків для інвесторів в країнах з економікою, що розвивається).

Незабутні зірки...

(Закінчення зі стор. 6)

до того була зіркою західньо-української сцени у Львові, через хронічну хворобу припинила свою успішну акторську кар'єру, а Валентина, навпаки, нарощувала її.

У 1950-ті роки, коли на кіно-небосхили США засвітилася зірка Мерилін Монро, друзі Валі Калин – ніжної блондинки-красуні, називали її „Мерилінка“. Посміхалася, інколи відповідала: „Не монройте мені голову“. Так відповіла б і її бабуся Г. Борисоглібська, яку вона любила, ніколи не забувала і просила Бога простити їй, тоді малій і дурній, дитячі каверзи, від яких старенька мовчки страждала. А інколи бабуся зітхала: „Це прокльовується творчий характер. Буде хорошою артисткою, як мама і тато“. Й тихенько утирала сльозу.

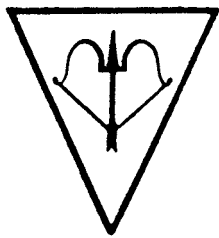
Для В. Калин на чужині головним завжди було, поряд з турботою про хліб щоденний, мати час на репетиції та вистави в „Українському театрі в Америці“ під керівництвом подружжя Йосипа Гірняка та Олімпії Добровольської. Вже одне це звеличило ім'я В. Калин-Магмет (додалося прізвище чоловіка – теж актора), як і всіх акторів під проводом цих унікальних людей і мистців.

Коли ж театрові не вистачило „життєвого кисню“ і він припинив своє існування, В. Калин переключилася на вокально-естрадні програми в дуеті з Іванною Кононів. Режисуру здійснював Юрій Кононів. Їх любили глядачі-українці, чекали на нові зустрічі. Їх виступи тривали 30 років! Це був рекорд і творчий подвиг за умов еміграції.

Пісенні програми давали можливість поєднувати лірику й героїку, гумор й ностальгію, а також безліч інших відтінків людського настрою. Кожного разу це був блискучий за естетичним смаком фестиваль двох надзвичайно талановитих, по-жіночому привабливих, неповторних актрис. Додамо – українських актрис. Вони несли глядачам дух свого народу, не давали емігрантам пригаснути пам'яті про рідну землю.

Київ

Валерій Гайдабура – доктор мистецтвознавства, автор книг „Театр імені М. Щорса“ (1979), „Володимир Гринич“ (1984), „Єлизавета Хуторна“ (1984), „Театр захований в архівах“ (1998), „Театр між Гітлером і Сталіні. Україна. 1941-1944. Доли митців“ (2004), „Театральні автографи часу“ (2007), „ГУЛаг і світло театру“ (2009), „Перша сцена України. Фрагменти історії“ (2014). Йому належать також дослідження з практики театру української діаспори: „Летючий корабель Лідії Крушельницької“ (2006) й „Театр, розвіяний по світу“ (2013).

ПЛЕМ'Я ПЛАСТУНОК „ПЕРШІ СТЕЖІ“ „ДЕННИЙ ТАБІР ПТАШАТ ПРИ ПЛАСТІ“

для дітей від 4 до 6 років, які володіють
(розуміють і говорять) українською мовою

- Дитина мусить мати закінчених 4 роки життя до 31 серпня 2017 р. Вийнятоків немає.
- Дитина мусить мати усі приписані щеплення.
- Дитина, яка склала Заяву Вступу до новацтва, не може брати участі в таборах для Пташат.

Табір відбудеться на Союзівці у двох групах:

- від неділі 25 червня до суботи 1 липня 2017 р.
- від неділі 2 липня до суботи 8 липня 2017 р.

У справі кімнат просимо порозуміватися прямо з Адміністрацією Союзівки:
SOYUZIVKA, P. O. Box 529, 216 Foordmore Road, Kerhonkson, NY 12446
(845) 626-5641; www.Soyuzivka.com; Fax: 845-626-4638

- Таборова оплата: \$150.00 (\$20.00 незворотні); оплата за два тижні 290.00 дол.
- Зголошення і таборову оплату (чек виписаний на Plast – Pershi Stezhi) надсилати до:

Mrs. Oresta Fedyniak, 2626 W. Walton Ave., Chicago, IL 60622

Tel.: 773 486-0394 (від 8:00 до 10:00 ранку)

- Реченець зголошень: 30 травня 2017 р. • Після речення не приймаємо зголошень.
- Лікарську посвідку НЕ пересилати з анкетною зголошення. Просимо передати при реєстрації.

КАРТА ЗГОЛОШЕННЯ НА ТАБІР ПТАШАТ-2017

Ім'я і прізвище дитини
по-українськи і по-англійськи

Дата народження

Адреса

Телефон E-mail

Просимо залучити посвідку дати народження дитини, яку вписуєте на табір перший раз

- ☐ від 25 червня до 1 липня 2017 р. ☐ від 2 липня до 8 липня 2017 р.
Величина таборової сорочинки дитини: ☐ 6-8, ☐ 10-12, ☐ 14-16.
☐ Залучую чек на суму \$..... ☐ Резервую кімнату на Союзівці

.....
ім'я і прізвище матері (подати дівоче прізвище)

Завваги

.....

.....

.....Підпис батька або матері

ARKA

Вишиванки, хустки, нитки,
тканина до вишивання, рушники,
коралі, пояси, кераміка, різба

89 East 2nd St., New York, NY 10009

Tel.: 212-473-3550

Бути правим...

(Закінчення зі стор. 13)

вони полишають тебе і твоя влада над ними закінчується. А без людей печатка нічого не варта.

Грав роллю і вік людей. Пам'ятаю, як я був здивований, побачивши на одному з зібрань Південної громади свого колишнього студента Олексу Болдирева. Навчання на факультеті низькотемпературної техніки, п'ятірка з математики, яку я викладав, диплом з відзнакою і кандидатська дисертація з історії України. Такою була ця людина. Я ще більше здивувався, коли пізніше побачив його на зібранні членів УНА-УНСО вже як ідеолог. Ми підтримували з ним приятні стосунки протягом усього його короткого життя. Йому ще не було і 40 років, коли він помер від інсульту. Такі речі, як бути прикутим кайданками до батареї опалення і спостерігати за обшуком у власній оселі не проходять без наслідків для здоров'я. Після себе він залишив п'ять чудових книжок, одну з них англійською мовою. Він започаткував рух, який зараз набирає дедалі більшої сил, за відновлення справжньої історії міста Одеси – „Одеси-600“. Тільки такі непересічні люди мали тоді справжній авторитет у громади.

Я був набагато старший за Олексу. В 1992 році, маючи 43 роки, захистив докторську дисертацію з теоретичної фізики і мав непогані перспективи на подальше професійне життя. Мій вік і соціальний стан не дозволяли мені позиціонуватися занадто вправо. Я зупинив свій вибір на НРУ, зокрема і тому, що приймав активну роллю в деяких його важливих заходах. Мені подобалось також, що ініціатором створення НРУ була Спілка письменників України і її знані представники: Іван Драч, Дмитро Павличко і багато інших. На початку 1992 року я зареєструвався членом цієї партії, як тільки така реєстрація почалась, не маючи навіть думки про входження в керівництво організацією.

Але сталося не так, як гадалося. У квітні 1994 року я вже виконував обов'язки голови обласної організації НРУ. Одеська організація явно переживала не найкращі часи. У неї забрали бюро і вона притулилась у занедбаному підсобному приміщенні Українського культурного центру. З 11 колишніх співголів не залишилось жодного. Напередодні мого приходу було звільнено голову управи, єдину оплачувану особу у складі організації. Це була досвідчена людина (полковник у відставці), що деякий час працювала на цій посаді і мала досвід організаційної роботи. Мені не перейшов у спадок жодний канал фінансування організації. Централізованого фінансування також не було.

Як я дізнався років через три, важливим спонсором організації була праправнучка українського гетьмана Івана Брюховецького, що мала значний бізнес в Одесі. Але якраз весною 1994 року хтось кинув гранату в її бюро. Налякана жінка продала свій бізнес і виїхала з Одеси. Архіви організації зникли. Попередній голова нібито передав їх кудись на зберігання. Я думаю, в СБУ. Не було навіть списку членів організації і жодного українського прапора. Лише менше сотні недбало заповнених облікових карток на членів партії, половина з яких вже механічно вибули з неї. Але не все було так погано. Залишився невеликий колектив гарних людей – провід обласної організації:

Микола Осадчук, професор, доктор технічних наук, мав багаторічний досвід керівництва катедрою і факультетом в Одеській національній академії харчових технологій. Анатолій Чумак, професор, доктор історичних наук, також мав багаторічний досвід керівництва катедрою і працював в тій же академії. Авенір Уйомов, професор, доктор філософських наук, якого я знав ще за роки навчання на фізичному факультеті Одеського національного університету, а Радянський Союз знав його як видатного науковця. Вже тоді він був відомий своїм вільнодумством і через це змушений був залишити університет. Було ще багато гарних і освічених людей: лікарі, інженери, кандидати наук. Без щирої підтримки членів проводу моя спроба налагодити роботу організації відразу зазнала б краху.

Більшість цих гарних людей чекали від мене доленосних рішень, а я сам потребував від них елементарних порад з організаційної роботи, фінансування організації, юридичних питань, інформації про людей міста і області. Зазначені вище професори годилися мені в батьки і були єдиними людьми, що дійсно розуміли мої проблеми. Саме завдяки їм я швидко набував досвіду. Це був мій перший досвід керівної роботи у житті, що став надзвичайно корисним у подальшій професійній кар'єрі: завідувача катедри, декана, вченого секретаря, проректора академії холоду. Уже давно немає серед живих моїх шановних наставників але вдячну пам'ять про них я зберігатиму решту свого життя.

Деяко скандальний образ організації почав змінюватися на позитивніший. Ми почали видавати газету „Рух“, ретельно продумувати і проводити різні політичні акції. Серед нас було кому виступити і на радіо, і на телебаченні, дати продумане інтерв'ю засобам масової інформації. Поступово до нас стали повертатись колишні активісти, відновився зв'язок з осередками партії в області, почався притік нових членів. З'явився ряд дуже активних особистостей, але це вже були люди швидше інтересів, ніж цінностей. Ми отримали цілком задовільне приміщення для партійного бюро. Завжди було важко з грошима. Організація існувала в умовах суворої фінансової дієти.

За два роки список членів партії налічував вже 340 осіб. Мертві душі мене не цікавили. Якщо людина вступала в партію, то вона мусила приймати участь у всіх її заходах. Більшість людей, що розійшлися по інших партіях, так і не спромоглася створити власне виразне політичне обличчя. Вони не проводили власних публічних акцій, а звичайно приймали участь у наших, відчувачи, що ми діємо правильно і вміємо це робити. Реально на міжпартійній основі я співпрацював лише з КУН. Отже, кадри вирішують долю ідеологічної політичної сили більше, ніж інші чинники.

Посада голови обласної організації вимагала від мене надзусиль. Вона відбирала час від моєї основної роботи, за рахунок якої я власне і жив: наукові статті, монографії, навчальні посібники, участь у конкурсах на отримання грантів і їх освоєння, не кажучи вже про буденну і доволі виснажливу викладацьку роботу. Я сплював свічку свого життя відразу з двох кінців. Словом, я привів організацію у цілком пристойний стан і вирішив передати справу в інші руки, залишаючись в провіді організації. Моїх наступників виявилось відразу двоє. В

міру сил я їм допомагав, плянучи і, навіть, організуючи деякі принципово важливі акції.

Яке завдання правих сил я зрозумів у ті роки? Це, по-перше, монополярна контролею вулиці. Для цього публічні акції мають відбуватись з регулярністю природних явищ – як повний місяць на небі, і для цього не потрібно аж так багато людей. По-друге, – це постійна присутність у засобах масової інформації. Акцією є: акція відбулась лише у разі, якщо вона набула розголосу. Для цього слід працювати з засобами масової інформації. По-третє, з членами партії і прихильниками потрібно постійно проводити ідеологічний вишкіл.

З цієї метою у нас діяли два культурологічних семінари, так ми їх називали. З цієї ж метою щотижня у певний час я зустрічався з рядовими членами партії. І ще, слід пам'ятати, що ви не одні. За вами уважно наглядають. Можливо навіть деякі ваші активні члени, є джерелами витоку важливої партійної інформації, або агентами впливу на діяльність партії з боку сторонніх організацій. Чим радикальніша організація, чим непросторіша її діяльність, тим вища ймовірність існування поряд з вами таких людей. Враховуючи це, складна історія нашого націоналістичного підпілля середини ХХ ст. виглядає не такою вже і заплутаною.

В наш швидкозмінний час навіть ідеологічна партійна сила не живе довше, ніж її харизматичні засновники. НРУ втратив силу, фактично, після вбивства В'ячеслава Чорновола.

Україна може відбутись лише як національна держава. Тільки права ідея здатна вивести її на шлях могутності і процвітання. І так скрізь у світі. Праві сили завжди сприя-

ють розбудові власних націй і держав. Ліві – лише їх послаблюють. Газ і гальмо, праві і ліві – дві складові життя людства. Вражаючий поступ у розвитку суспільства відбувається лише тому, що педаль газу вживається частіше за педаль гальма. Вмілий водій завжди тримає праву ногу на педаль газу під час їзди і лише зрідка використовує педаль гальма.

Республіканці і демократи у Сполучених Штатах, консерватори і лейбористи у Великій Британії, християнські демократи і соціал-демократи у Німеччині – скрізь один і той самий біполярний світ. Звертаю увагу, що в усіх названих стратегічно важливих для України країнах при владі знаходяться праві партії. У Польщі при владі є права партія „Право і справедливість“. Цікаво, що і її основним опонентом на останніх виборах була інша права партія „Громадянська платформа“.

Це створює сприятливі зовнішні умови для консолідації правих сил в Україні. Відхід від криміналу і популізму у політиці, створення потужної правої сили, озброєної ідеологічно нашою творчою інтелігенцією і підкріпленою матеріально нашою буржуазією – такий неминучий поступ українського суспільства. А покищо маємо лише окремі сегменти з неперервного правого політичного спектру. Проте заслуги наших правих перед Україною величезні. Досить лише згадати, що вони першими стали на захист країни від російської агресії. Це і є їх покликання. Страшно собі уявити, де б проходила лінія фронту, якби не вони. Щастя вам, бо ви праві і за вами майбутнє.

Валерій Швець – доктор фізико-математичних наук, професор Одеського Національного університету.

Федеральна Кредитова Кооператива САМОПОМІЧ - НЬЮ ЙОРК

повідомляє все членство, що

66-і Річні Загальні Збори

Відбудуться в неділю,
19-го березня, 2017 р.
о годині 2:00 по полудні

**у великій залі Академії св. Юра,
при 215 схід 6-та вул. в Нью Йорку**

*Цього року вигасає каденція слідуючих трьох членів Дирекції:
Катерини Попович, Ірени Чабан та Марка Баха.*

Пропозиції до Номінаційної Комісії належно пересилати на адресу:

SELF RELIANCE (NY) F.C.U.

108 Second Avenue

New York, NY 10003

Attn: Nominating Committee

Просимо членів принести зі собою членську книжечку.

Святослав Караванський жив для України

Леся Степовичка

Усі, хто хоч раз доторкнувся до людини-феномену Святослава Караванського, запам'ятали й полюбили його. Бо не любити його було неможливо. І у кожного він свій. Розповім про мого С. Караванського. Розпочну з уривка його вірша „Моє ремесло“, який можна вважати програмним: „Кинути слово, щоб бомбою стало! Кинути слово, щоб душі трясло! Кинути слово, щоб всіх хвилювало! Кинути слово – моє ремесло!“.

Коли Альбера Камю, який багато мандрував світом і зупинявся в різних країнах, якимсь спитали, ким він себе вважає і де його батьківщина, письменник відповів: „Моя батьківщина – французька мова“. Те саме міг би сказати про себе і С. Караванський, який сам був і мовою, і Україною, чи він писав наведеного вірша 1956 року на березі сибірської річки Лени, чи в таборах Мордовії, де розпочав роботу над „Словником рим української мови“, чи у Володимирському центрі, де писав поезії та листи до своєї дружини Ніни Строгатої, чи у внутрішній тюрмі КІБ у Києві, чи в американському Дентоні.

8 серпня 2004 року я несподівано отримала електронного листа від заочно відомого мені С. Караванського, про дисидентський чин яко-

го я знала із книги В'ячеслава Чорновола „Лихо з розуму“. С. Караванський був для мене людиною-легендою, далекою зіркою з-за океану. І раптом ця зірка до мене заговорила. Про те, що він має деякі твори січеславських авторів, мало відомі, і треба б їх оприлюднити для сучасного читача. Йшлося, зокрема, про поему Василя Чаплєнка „Ісцьо Іава“, сатиру на махновщину.

Я тоді очолювала Дніпропетровську обласну організацію Спільки письменників і саме заснувала літературно-мистецький часопис „Січеслав“. Я одразу ж запропонувала С. Караванському вести мовну рубрику в журналі і він погодився. Протягом дев'яти років мовна рубрика „До зір кризь терна“ прикрашала наш часопис. Згодом С. Караванський став членом редколегії „Січеслава“, пропагував і поширював його за кордоном, друкував відгуки про наше видання.

Окрім мовної рубрики, ми подавали його прозу, вірші і вишукані переклади англійських авторів. За фантастичну повість „Кому скажеш?“ ми присудили С. Караванському літературну премію ім. Валеріяна Підмогильного (2010).

Втім, він не шукав ні літературних премій, ні слави, ані членства у письменницькій спільці чи якихось партіях, не грався в ігри-змагання,

якими забавляється більшість наших літераторів: у кого більше публікацій, книжок, чия премія престижніша. Він просто працював, як каторжанин, гарував, розчищаючи поле українського слова, поросле бур'янами-русизмами, засмічене й понівечене нахабною й живучою поростою всюдисущого суржику.

Тому для мене С. Караванський – це, насамперед, вчений-лексикограф, збирач слів, санітар рідної мови. Працював немов цілий філологічний інститут. Відтак, С. Караванський – автор-укладач „Практичного словника українських синонімів“, „Російсько-українського словника складної лексики“, „Словника рим української мови“, які він просив поширювати серед бібліотек і навчальних закладів.

За 12 років нашого електронного листування він жодного рядка не присвятив патетичним риторикам про любов до неньки-України. Такі фрази непотрібні тому, хто провів у таборах понад 30 років, хто сплював себе в філологічній, пропагандистській та меценатській праці задля неї, хто служив мові та Україні як вірний і безстрашний лицар. Він тримав руку на пульсі суспільно-політичного життя України і блискучо реагував на гострі події, бив у дзвони на сполох.

Він був самодостатнім: не витра-

чав сил на дріб'язкове з'ясування стосунків з людьми захланними, недолугими, нецікавими. Він був шляхетним: підтримував українські періодичні видання і видання книг своїх друзів. Він був чистою людиною.

Про нього розповідали легенди. Що він живе аскетом, вирив глибоку криницю у землі, бере звідти воду і вважає, що то вода з глибин, може, й із самої України. Що, мовляв, він просить привезти йому борошно з України і пече з нього перепічки. В одній із наших телефонних розмов, я спитала, чи то правда, він розсміявся: „Окрім води і хліба я ще дещо вживаю, сир, наприклад“. Я не наважувалася спитати його, чому б йому не повернутися до України. Олексі Різникові він відповів: „Боюся, що мене там уб'ють“.

Сьогодні С. Караванський має остаточно повернутися в Україну. І не лише своїми словниками і творами, а й назвами вулиць, пам'ятними дошками, пам'ятниками.

Леся Степовичка (Олександра Шуман, в дівоцтві Булах) українська поетеса, перекладач, прозаїк, Заслужений працівник культури України, провідний фахівець Центру культури української мови ім. Олесь Гончара Національного гірничого університету, членка Всеукраїнського жіночого товариства ім. Олени Теліги. Живе в місті Дніпро.

Пам'яті Святослава і Ніни Караванських

Наталія Іщук-Пазуняк

17 грудня 2016 року помер Святослав Караванський. Почав він свій життєвий шлях в Одесі, закінчив у США. За своє страдницьке життя провів він 31 рік у тюрмах і таборах СРСР. Він був філологом, журналістом і поетом. Його особою найбільше цікавився Злучений Український Американ-

ський Допомоговий Комітет, який допомагав у публікації його творів. Були це збірки поезій та цінний словник українських синонімів. Свої громадські і політичні погляди висловлював він у своїх добре обґрунтованих статтях у „Свободі“, виступав з доповідями на наукових конференціях в Урбан-Шампайні, Іліной.

Вірна подруга життя Ніна Стро-

ката за фахом була мікробіологом. Їх лучила спорідненість поглядів. Коли на півдні України стала епідемія холери, звернулися до д-ра Н. Караванської і вона виконала своє фахове завдання, щоб зупинити епідемію. Коли арештували її чоловіка, влада домогалася щоб Н. Караванська розійшлася з ним. Вона категорично відмовилась. Незабаром її засудили на позбавлення волі в Мордовії, де вже були й інші українські в'язні-жінки.

Переслідування Караванських у СРСР закінчилось позбавленням їх громадянства. Був це 1979 рік. Вони виїхали до США. Змученими і пригнобленими зустріли їх наші громадяни.

Мені випало тоді запросити Н. Караванську до співпраці у Світовій Федерації Українських Жіно-

чих Організацій (СФУЖО). Вона довершувала те, чого ми самі не могли досягнути: давала нам інформації про життя української жінки в поневоленій Україні. Її статті появлялися у журналі СФУЖО „Українка в світі“. Ми готували з нею тексти про жінок дисидентів і публікували у брошурах з обкладинками різного кольору для окремих мов – англійської, німецької, французької і еспанської. Ці брошури роздавали представниці на міжнародних жіночих конгресах. 75-ти літня дисидентка Оксана Мешко була заслана на п'ять років в Якутію, ми підготували брошуру і вислали її до кожного з 100 сенаторів США. На всеамериканській жіночій конференції було ухвалено резолюцію з вимогою її визволення, після чого цю дисидентку було звільнено.

Українська діаспора ніколи не забуде цих великих патріотів-діячів у сфері політики і науки.

На кінофестивалі...

(Закінчення зі стор. 11)

превентивної токсикології, харчової та хемічної безпеки ім. академіка Лева Медведя та Благодійний фонд ім. М. Вінграновського.

Подіями фестивалю стали програми, присвячені 80-річчю від дня народження видатного українського поета, письменника, актора, кіносценариста, кінорежисера М. Вінграновського, 80-річчю поета, перекладача, кіносценариста, драматурга Івана Драча, 80-річчю кінорежисера, сценариста, лауреата вітчизняних та міжнародних кінофестивалів Людмили Михалевич, вечір студії „Укркінохроніка“ на честь 85-річчя від її заснування.

Глядачі подивилися на фільми „Голубі сестри людей“ М. Вінграновського, „Губами теплими і оком золотим“ Л. Михалевич, „Іван Драч. У пошуках Марійки“ Ірини

Шатохіної, „Фантазії пана Леоніда“ Володимира Шестопалова та інші. Також відбувся круглий стіл з участю кінематографістів, письменників, журналістів, провідною темою обговорення на якому було майбутнє українського кінематографу через досвід багаторічної праці вітчизняних кіномістців.

На кінофестивалі тривав показ „Ретроспектива“ фільмів з фондів кінофотофоноархіву України.

Жюрі кінофестивалю визначило переможців і вручило їм нагороди. Нагороджені фільми режисерів Дениса Галушки, Юлії Лазаревської, Л. Михалевич, І. Шатохіної та інших. Головну нагороду нікому не присуджено, бо всі фільми в номінації головної нагороди фестивалю були представлені на одному професійному рівні, окрім нагороди „Золотий кадр“ операторів за високопрофесійно відзнятий матеріал з ризиком для життя. Таким оператором став Даніель Родрігес (Іспанія).

64-ий ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

має шану запросити Вас на виставку картин

**ІГОРА КОРОТАША та
ВОЛОДИМИРА ВОРОНЮКА**

ДВА СВІТИ

3-5 БЕРЕЗНЯ 2017 р.

**Відкриття:
П'ЯТНИЦЯ, 3-го БЕРЕЗНЯ
о 6 год.**

**Виставка відчинена:
П'ятниця: 5-8 Субота-Неділя: 1-4**

ГАЛЕРІЯ СУА
203 Друга Авеню (при 13-ій вулиці), четвертий поверх
Нью Йорк, НІ 10003
(212) 260-4490
unwla.org ukrartlitclub.com

Микола Коц усе життя був борцем

Василь Овсієнко

26 січня в Луцьку помер учасник національно-визвольної боротьби 1960-1980-их років Микола Коц, 1930 року народження в селі Гуша на Волині. Батько Юрій до 1939 року мав 10 гектарів землі, орендував рибне озеро. Більшовики обклали господарство потрійними податками і розорили його. У листопаді 1940 року сім'я була виселена до польського села Острівки, а за німецької окупації повернулася в своє село Гушу.

1947 року батька заарештували і засудили до 10 років позбавлення волі на Уралі, в Сибіру. Сім'ю влада викинула з хати. М. Коц викопав землянку і жив у ній з матір'ю та двома сестрами. Влаштувався вантажником і сторожем на залізничній станції, зиму 1948-1949 років жив у порожній цистерні. Захворів на плеврит (хвороба легенів). Заморена голодом, у березні 1951 року померла його мати.

М. Коц служив у війську на Далекому Сході. Хворів плевритом, туберкульозом кісток. Після служби навчався в заочній середній школі, закінчив економічний факультет сільськогосподарської академії в Києві.

1966 року М. Коц переписав вірші Василя Симоненка друкованими літерами на картоні, намалював тризуб, сфотографував і виготовив близько 100 листівок. Поширював їх у Тернополі, Хмельницькому, Володимирі, Кременці, Дубні, Луцьку, Нововолинську, Турці, Києві, на Рівненщині. Ця листівка стала головним звинуваченням в „антирадянській агітації і пропаганді“.

1967 року М. Коц був заарештований і засуджений на сім років ув'язнення та п'ять років заслання, відправлений етапом у мордовські табори. Працював у полірувально-

Св. п. Микола Коц

му цеху, де потерпав від шкідливих випарів і пилу. Занедужав на серце. 1972 року разом з великою групою політв'язнів в умовах надсекретності етапований на Урал, у пермський табір ч. 35.

1974 року вивезений у Томськ, далі у Тегульдт на сході Томської області. Тривалий час не міг влаштуватися на роботу, потерпав від морозів і голоду. Відтак працював на цегельні, на пилорамі, черговим на електростанції. Жити доводилося в середовищі кримінальних засланців.

1979 року М. Коц повернувся в Луцьк, працював на будовах у різних містах області. Влітку 1988 року подав В'ячеславу Чорноволові заяву в Українську Гельсінкську Спілку, створив її волинську організацію. Проти нього здійнялася хвиля публікацій у місцевій пресі. Він був членом-засновником Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих, і Української республіканської партії.

Ділимося сумною вісткою, що в четвер, 9 лютого 2017 року, відійшов у вічність наш найдорожчий Чоловік, Батько і Дідусь,

св. п. Ігор Смолій

народжений 15 серпня 1935 року в Україні.

Похоронні відправи відбулися в середу, 15 лютого 2017 року, в Українській католицькій церкві св. Михаїла в Чері-Гил, Н. Дж., а відтак на цвинтарі св. Марії у Факс-Чейсі, Па.

У глибокому смутку залишаються:

- дружина - Анна
- син - Володимир з дружиною Міною і синами Андрієм і Николою
- син - Марко з дружиною Джесикою з донями Рейною і Мірою

дальша родина в США, Канаді, Україні і Польщі.

Вічна Йому пам'ять!

Пожертви в пам'ять Покійного можна складати на ЗУАДК:
United Ukrainian American Relief Committee,
1206 Cottman Ave., Philadelphia, PA 19111

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи“ спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневіка пожертвами на пресовий фонд!

З невимовним жалем і смутком повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що в п'ятницю, 11 листопада 2016 року, з Волі Всевишнього відійшла від нас, заосмотрена Найсвятішими Тайнами, наша найдорожча Мама, Бабця, Тета і Кузинка

св. п. Лідія Мирослава Ленчик (з дому Шухевич)

дружина св. п. д-ра Василя Ленчика

Похорон відбувся 15 листопада 2016 року з української католицької катедрі св. Володимира Великого в Стемфорді, КТ, а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н. Й.

Залишилися в глибокому смутку:

- доньки - Леся
 - Аня з чоловіком Юрком Павлічком
 - сини - Юрко з дружиною Елисаветою і дітьми Мілею й Андрієм
 - Андрій з дружиною Іриною і дітьми Міленою, Соломією і Дарусею
- та ближча і дальша родина

Вічна їй пам'ять!

Замість квітів бажаючи можуть складати пожертви на Український Католицький Університет, на ЗУАДК – Злучений Український Американський Допомоговий Комітет - для сиріт в Україні, або на харитативні цілі Стемфордської Дієцезії.

З великим смутком ділимося сумною вісткою, що 25 січня 2017 року відійшов на Вічну Ватру один з членів Великого Плем'я „Сіроманці“

св. п. пл. сен. Любомир Явний

народжений 12 жовтня 1937 року.

Покійний був довголітнім членом Пласту. Він був активним членом Великого Плем'я „Сіроманці“ ще з 1950-их літ та виконував в племені різні обов'язки. Закінчив медицину та відкрив б'юро в Нью-Джерсі в якому працював майже до останку свого життя.

Висловлюємо щирі співчуття дружині Дзвениславі, дітям, та внукам.

Вічна Йому пам'ять!

„...тихо спи без тривог“

Побратими „Сіроманці“ працюють Його нашим грімким „ABY-y-y“

Велике Плем'я „Сіроманці“

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА

Our services are available

anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами на цвинтарі в С. Бавнд Бруку і перенесенням тлінних останків з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)

UNION, NJ 07083

908-964-4222 • 973-375-5555

www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в **BRONX, BROOKLYN, NEW YORK** і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

